Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda" 30 Montgomery St
Jersey City N J 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК XC. Ч. 20. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 2-го ЛЮТОГО 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 2, 1983 No. 20. VOL. XC.

„ЗВІЛЬНІТЬ УКРАЇНУ" НА СВІТЛЯНІЙ РЕКЛЯМІ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Хмаросяг із світляним гаслом
(фото: Rubel /Omega news group/)

Філядельфія, Па. — Старанням Української Ліги Проти Знеславлювання велика електрична компанія Філядельфія Електрик, яка обслуговує Філядельфію і околиці, передавала у днях 21-го, 22-го і 23-го січня, своєю електрично - оптичною реклямовою системою гасло — „Фрі Юкрейн („Звільніть Україну"). Цю ідею світляної реклями видвигнув Андрій Козак.

Це електрично-оптичне влаштування є на великому модерному хмародері централі Філядельфія Електрик (на 23-му бльоці вул. Маркет) і опоясує довкола найвищий поверх будівлі.

Увечорі гасла, рекляму чи повідомлення, передавані вище згаданим улаштуванням, можна бачити з усіх сторін хмародера з віддалі кількох миль.

Українські громадяни повинні виявити листовно чи телефонічно признання за безплатну передачу згаданого гасла.

„Думка" і „Прометей" влаштовують спільні концерти

Ню Йорк, Н.Й. — Хори „Думка" з Ню Йорку під диригентурою Семена Комірного і „Прометей" з Філядельфії під диригентурою Михайла Длябоги влаштовують спільно два концерти в суботу, 16-го квітня ц.р., в Ню Йорку та в неділю, 17-го квітня ц.р., у Філядельфії, чистий дохід з яких призначений на покриття коштів побудови пам'ятника бл. п. Івана Задорожного, довголітнього талановитого дириґента, який згас передчасно в розгарі праці для українського хорового мистецтва.

Члени хорів сподіються, що українська громада, доцінюючи цей благородний задум віддати в цей спосіб пошану одному з найбільш заслужених дириґентів, візьме численну участь у концертах.

Відкриють небуденну виставку в ОМУА

Ню Йорк, Н.Й. — У неділю, 6-го лютого ц.р., в годині 1-ій по полудні, тут у Ґалерії Об'єднання Мистців Українців Америки (ОМУА), при 136 Друга авеню, відбудеться відкриття виставки рисунків мистців Слави Ґеруляк, Анатоля Гончаренка і Любослава Гуцалюка. Це, мабуть, перша виставка виключно рисунків на українському мистецькому ґрунті, хоч того роду виставки відбуваються часто в американських музеях і ґалеріях.

На рисунках С. Ґеруляк — передусім зображений рослинний світ та мітологія; А. Гончаренко найбільш реалістичний підходом, його теми — це види української церкви в Гантері, кораблі та теми з Карaібських островів; Л. Гуцалюк зі своєрідним свобідним розмахом виставляє здебільшого сцени з Франції та Італії.

Рисунок у мистецтві не має належного місця і не знаний широкій публіці. Це феномен, який важко пояснити, але ще не пізно його поправити.

Виставка триватиме до 13-го лютого включно. Праці цих трьох мистців можна буде оглянути в суботи і неділі від 1-ої до 6-ої вечора і в будні дні — від 6-ої до 8-ої вечора.

Арієль Шарон залицяється до Москви

Тель-Авів, Ізраїль. — Ізраїльський міністер оборони Арієль Шарон викликав нову міжнародну сенсацію своїм публічним зверненням до совєтського уряду, запрошуючи Москву до відновлення дипломатичних відносин з Ізраїлем, які Москва однобічно зірвала в 1967 році.

Шарон, нарікаючи на ЗСА за це, що Вашінгтон „заблькував поступ" в переговорах про ізраїльську евакуацію з Ливану, запросив СССР до „розмов з Ізраїлем". „Я волів би, щоб совєти обмінялися з нами словами, а не ракетами. Я закликаю совєтів: „Зустріньмося, бо є багато справ, які треба передискутувати".

Політичні спеціялісти натякають, що виступ Шарона мав бути відповіддю Вашінгтонові, де кружляють безнастанно поголоски, що Уряд ЗСА задумує здержати всяку допомогу для Ізраїля, аж поки ізраїльські війська не заберуться з Ливану.

В тому самому часі ізраїльський міністер закордонних справ Єгуда бен-Меєр заявив, що Ізраїль не має жадних зазіхань на ливанську територію, одначе, не може прийняти ливансько-американські пропозиції, бо ізраїльський уряд „не має довір'я до збройних сил ОН", які патролюють в Ливані.

У Вашінгтоні Ларрі Спікс заступник шефа пресового відділу у Білому Домі, заявив, що Америка є одним з „ручителів миру в Ливані" і буде продовжувати зусилля до евакуації чужих збройних сил з тієї країни. А щодо запрошення Москви до участи у переговорах, то таке рішення повинно бути висловлене всіми тими чинниками, які є зацікавлені у встановленні миру в Ливані і які добре знають, „хто дійсно бажає справжнього миру в Ливані".

ЗСА настоюють на виведенні військ з Ливану

Токіо, Японія. — Як уже інформовано, державний секретар Джордж Шулц заявив у неділю, 30-го січня, що після цілотижневого перегляду положення на Близькому Сході, Адміністрація президента Роналда Реґена не виробила ще задовільної формули,яка привела б до швидкого зрушення в застою переговорів про виведення чужинецьких військ з території Ливну.

На пресовій конференції на літаку під час льоту до Японії та інших країн Азії, Шульц також виключив можливість робити тиск на Ізраїль відносно поступок у переговорах.

Деякі офіційні особи Білого Дому натякали на скорочення або і затримання допомоги Ізраїлеві, якщо він не проявить більше гнучкости, але Шулц сказав: „Я не думаю, що примушуючи нарід робити це, що він вважає є проти його інтересів, може створити тривалу розв'язку проблем".

Державний секретар провів минулого тижня багато часу з Филипом Габібом, спеціяльним висланником на Близький Схід, та іншими високими дорадниками, щоб обговорити становище і знайти вихід з застою в переговорах між Ізраїлем і Ливаном про полагодження їх відносин. Американці сподіваються, що вивід ізраїльських військ з Ливану дасть початок виводу сирійських і палестинських військ з цієї країни. Ізраїль і Сирія мають по 30,000 військ в Ливані, а Палестинська Визвольна Організація має 7,000 війська.

„В Ливані наша ціль ясна, ясними є також трудноці для її досягнення", — сказав Шулц. „Дотепер існує велика прогалина, я сказав би, між умовами, які Ізраїль вважає необхідними для того, щоб вивести свої війська і умовами, які Ливан вважає, є необхідними і постійними для виникнення нового, суверенного Ливану і для контролювання ним своєї території. Я хотів би повідомити, що є зрушення в цих відкритих питаннях. Я переконаний, що вони будуть, але покищо я не можу назвати їх", — сказав Шулц.

У своїх розмовах з японськими лідерами Шулц надіється обговорити питання безпеки, контролю над озброєнням, а також питання торгівлі. Японці вимагають запевнення, що ЗСА не відступлять від свого пляну, так званого нулевого варіянту на переговорах в Женеві з Совєтським Союзом про зменшення в Европі кількости ракет середнього засягу.

Шукають розв'язки у Південнозахідній Африці

Кейп Тавн, Південна Африка. — Уряд Південної Африки намагається домогтися в переговорах з Анґолею припинення боїв, як першого кроку і передумови вирішення складної справи отримання незалежности Південнозахідньої Африки (Намібії) і виводу кубинських військ з Анґолі.

Міністер закордонних справ Південної Африки Рельоф Бота заявив, що припинення вогню дасть можливість „перевірити основу" для цього ширшого розв'язання".

Своє повідомлення Бота зробив у той час, як південноафриканський представник Адріян Екстін веде переговори з офіційними представниками Анґолі щоб виробити порядок другої серії переговорів на міністерському рівні.

Перша серія переговорів зосереджувалася на вимозі Південної Африки вивести 25,000 кубинських військ з Анґолі, як передумові передачі незалежности Намібії та обвинуваченнях Анґолі, що Південна Африка підтримує повстанців під проводом Йонаса Савімбі проти марксистського уряду в Люанді.

Південна Африка продовжує управляти Південнозахідньою Африкою (Намібією), ігноруючи резолюцію ОН про надання незалежности цій підопічній території та вимогу ОН орга-

(Продовження на ст. 6)

ІСНУЮТЬ РОЗХОДЖЕННЯ ПОГЛЯДІВ НА БЮДЖЕТ УРЯДУ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, виступаючи по радіо в суботу, 29-го січня ц.р., обороняв, очевидно, представлений ним до затвердження Конгресові бюджет на фіскальний 1984 рік, кажучи, що він „справедливий і реалістичний". Натомість демократична більшість в Палаті Репрезентантів і багато членів Сенату не згіді з твердженням Президента і кажуть, що запропонований бюджет потребуватиме багато змін якщо Р. Реґен дійсно поважно бажає зменшити дефіцит у витратах Уряду.

Конкретно, багато, а може навіть більшість конгресменів обидвох партій вважають, що підвишка видатків на оборону, а зглядно на дозброєння З'єднаних Стейтів Америки є абсолютно зависокою і її треба зредукувати в користь інших, зокрема соціяльних програм і допомоги безробітним. Під обстріл мабуть попадуть в першу чергу міжконтинентальні ракети типу MX. Застереження в Конгресі існують також до плянів Уряду підвищувати податки вже в найближчому майбутньому, якщо дефіцит в бюджеті не вдасться знизити до бажаного мінімуму. „Хто хоче класти свій підпис на документі, який майже певно запевняє, що дефіцит зросте до 200 більйонів долярів", — запитує сенатор Ернест Ф. Голлінгс з Південної Каролайни ,сеньйор-демократ, член бюджетової комісії.

У бюджеті Президента є по стороні витрат 848,5 більйонів долярів, а по стороні приходів 660 більйонів, залишаючи тим самим 189 більйонів дефіциту. Фінансові спеціялісти кажуть, що навіть якщо всі ощадностеві заходи Президента будуть здійснені, то в 1988 році дефіцит всеодно становитиме 117 більйонів долярів. Без жадної зміни в бюджеті дефіцит може досягнути 300 більйонів. Поміркованi члени Конгресу висловлюють надію, що Палата Репрезентантів і Сенат шукатимуть спільної розв'язки цього питання і, що справа бюджету не поглибить кризи між демократами і республіканцями.

Конгресмен Ден Ростенковскі, голова конгресової Комісії способів і засобів, виступаючи на телевізійній програмі, заявив з признанням, що проєкт бюджету добре обрацьований і він дякував президентові Р. Реґенові за те, що він готовий співпрацювати з Конгресом і стосувати гнучкість у переговорах, замість впертости, яка до нічого не довела б.

РЕҐЕН ЗАКЛИКАЄ ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен промовляв тут у понеділок, 31-го січня ц.р. на конвенції телевізійних і радіових проповідників викликаючи бурхливі оплески і повстання з місць, коли заявив, що американці повинні частіше заглядати до біблії та в ній шукати розв'язки кращого майбутнього.

Крім того Президент порушив ряд справ внутрішньої політики, не заторкуючи зовсім поїздки його заступника Джорджа Буша до Европи та пропозиції розмов з Юрієм Андроповим. У своєму слові Р.Реґен обіцяв знову стояти стійко проти абортів, а за тим, щоб відновити молитву у школі і щоб батьки дітей у парафіяльних школах могли відтягнути від податку шкільні оплати. При тому згадав він також справу соціяльного забезпечення і пропаґанди за роззброєння.

Повідомивши присутніх, які прийняли його дуже сердечно, що він проголошує 1983 рік „роком біблії". Президент заявив, що якщо б всі жили згідно з 10-ма заповідями Божими тоді можна б краще вирівняти державний бюджет. Це нав'язання релігії до фінансових труднощів країни викликало у деяких спостерігачів велику критику, але загал присутніх на конвенції прийняв завваги Президента з великим вдоволенням.

Найбільше однак вдоволення викликали завваги Р.Реґена з критикою федерального судівництва, яке відкинуло пропозицію про молитву в школі, як також гострий виступ Реґена проти абортів. Сильний спротив Президента проти абортів є причиною занепокоєння його дорадників, які побоюються, що це може викликати ворожнечу до нього серед великої кількости жінок, які голосують.

РЕҐЕН ПРОПОНУЄ ЗУСТРІЧ З АНДРОПОВИМ

Західній Берлін, Німеччина. — Президент Роналд Реґен у відкритому листі, прочитаному в Західньому Берліні віцепрезидентом Джорджем Бушем, закликав совєтського лідера Андропова зустрітися з ним і підписати договір про заборону розміщення на землі всіх ядерних ракет середнього засягу.

Звертаючись до народів Европи, президент Р. Реґен висловив в листі готовість зустрітись з Андроповим „у будь-якому місці та в будь-який час, коли і де забажає сам Андропов", щоб підписати договір повного знищення цієї зброї. „Я роблю цю пропозицію у переконанні, що така угода послужить інтересам обидвох сторін і, що важливіше, народи Европи цього прагнуть", — сказав Президент у листі.

У Вашінгтоні заступник секретаря преси при Білому Домі Линдон Аллен пояснив, що Президент не запропонував нічого нового, а лише підкреслив ще раз бажання підписати з Андроповим договір, якщо Совєтський Союз прийме запропонований ЗСА так звани нульовий варіянт. Раніше Кремль відкинув цю пропозицію.

В Токіо державний секретар Джордж Шулц заявив прем'єр-міністрові Японії Ясугіро Накасоне, що ЗСА ніколи не будуть вести жадних переговорів про зменшення в Европі кількости ядерних ракет середнього засягу за рахунок безпеки Японії.

Несподівана пропозиція Президента прийшла як спроба відповісти на цілий ряд останніх совєтських пропозицій про роззброєння. Західньоевропейські лідери твердять, що ці совєтські ініціятиви давали совєтській стороні перевагу в пропагандистській кампанії, особливо в Західній Німеччині, впливаючи відповідним способом на суспільну думку про переговори відносно розміщення ракет.

Совєтський Союз має понад 600 ядерних ракет середнього засягу, включаючи 340 вдосконалених ракет типу СС-20, які націлені на Західню Европу. НАТО не має в Европі такого типу ракет і лише почне розміщувати наприкінці цього року ракети типу Першінг-2 і кружляючі ракети.

У світі

ОФІЦІЙНІ ОСОБИ Ель Сальвадору повідомили в неділю, 30-го січня, що розпочатий в перших числах цього місяця наступ у північній провінції Моразан поширився на дві інші провінції. Особливо завзяті бої ведуться в південно-східній провінції Усулютан, де йде особливо завзята битва за місто Берлін. Якщо партизани захоплять його, це буде третє по величині місто Ель Сальвадору в руках партизанів. В останньому наступі важко сказати про перевагу якоїсь сторони: чи перемагають 22,000 урядового війська, чи поширюють свої позиції понад 6,000 партизанів.

ВІЙСЬКОВЕ КОМАНДУВАННЯ армії Перу повідомило, що група селян гірського району Анд в засідці вбила 8 журналістів, помилково вважаючи їх за лівих партизанів. Журналісти були вбиті і поховані минулого тижня коло місцевості Учураккай 220 миль на південний схід від столиці Перу Ліми.

РІШУЧУ ПОСТАВУ прийняли понад 200,000 страйкуючих робітників канадської провінції Квебек, які проводять нелеґальний страйк. Таку ж саму невідступну позицію займає уряд провінції прем'єра Рене Левека, який погрожує звільнити робітників з роботи, якщо вони не закінчать страйк. Профспілки плянують поширити страйк на працівників лікарень.

ІЗРАЇЛЬСЬКЕ РАДІО повідомило в неділю, 30-го січня, що президент Ізраїля Їцак Навон вирішив не старатися перебрання на пост президента. Його п'ятирічний термін кінчається в травні цього року і це дасть йому можливість висунути свою кандидатуру на пост прем'єр-міністра від лейбористської партії в наступних виборах.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКІ політичні лідери своєрідно відзначили в неділю ,30-го січня, 50-ту річницю приходу Адольфа Гітлера до влади в Німеччині закликаючи політиків і народ навчитися з минулого і попереджувати про сучасну небезпеку, яка стоїть перед країною. „Ми не можемо ухилитися від нашої відповідальности за минуле", — заявив канцлер Гельмут Коль перед зібраними в Райхстаґу, колишньому будинку німецького парляменту. Канцлер Коль сказав, що вина лежить на демократичних партіях, які не зуміли загородити Гітлерові шляху до влади . „Занепад влади був, перш за все, занепадом відповідальности", — заявив канцлер.

ПРЕЗИДЕНТ ІЗРАЇЛЯ Їцак Навон на церемонії, яка відзначала прихід Гітлера до влади 50 років тому, закликав Ізраїль до посилення своєї армії та заявив, що Ізраїль „представляє сьогодні все те, що Гітлер намагався знищити". Свій короткий виступ Навон зробив перед пам'ятником Яд Вашем.

ЯК ПЕРЕДАВ З МОСКВИ кореспондент газети „Ню Йорк Таймс", москвичі, які бродять по порожніх крамницях наражують себе на арешти за те, що вони тиняються без діла. З того часу, як Андропов проголосив боротьбу з „дармоїдами", міліція проводить несподівані рейди на крамниці, на базари, пивні бари, залізничні станції та навіть турецькі лазні в пошуках за „дармоїдами" і арештовує їх. Такі облави, робляться і в інших містах.

БРИТАНСЬКИЙ УРЯД попередив страйкуючих робітників водопостачання в Англії, Валії та Північній Ірляндії, що він використає війська, якщо становище не зміниться і стане загрозливим. Міністер середовища Том Кінґ заявив у телевізійному інтерв'ю, що використання військ є в останнім кроком, до якого не треба буде вдаватися, але додав : „Ніякий уряд не може відмовитися від своєї відповідальності. У крайньому випадку ми будемо змушені зробити це". Із свого боку 29,000 страйкуючих робітників трьох профспілок загрозили перестати виконувати працю навіть на крайнє необхідних закладах, включаючи лікарні, якщо уряд введе 15,000 війська, яке є вже напоготові. Понад 17,000 домів є без води до життя.

ТЕГРАНСЬКЕ РАДІО повідомило в неділю, що шість командуючих Ісламською революційною ґвардією були вбиті, а сьомий поранений, як вони робили інспекційну поїздку на іpaнсько-іракському фронті. Радіо назвало тільки одного — командира піхотного з'єднання Гассана Бакері. Про інших радіо тільки сказало, що всі вони відіґравали важливу ролю під час скинення режиму шаха чотири роки тому.

В Америці

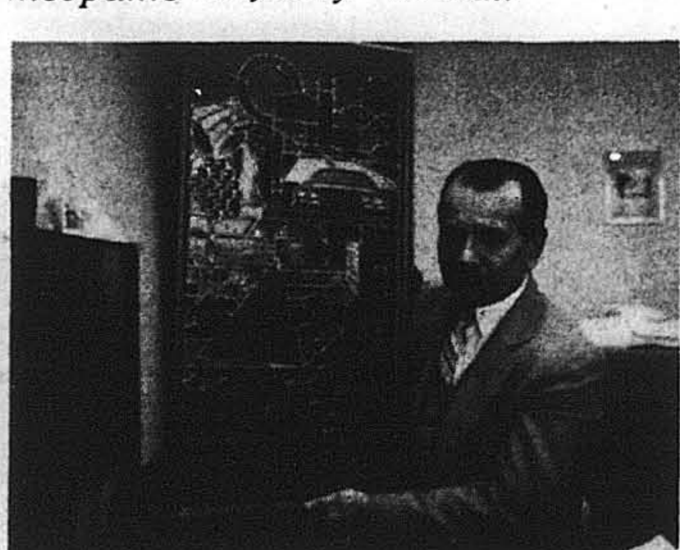
ЗАХІДНІ ПОЛІТИЧНІ КОЛА критично поставились до потягнення Білого Дому вислати колишнього ґенерала армії, тепер пенсіонера, з місією до Папи Івана Павла II, щоб переконати його, що резолюція і постава конференції американських єпископів щодо дозброєння Америки і нуклеарної зброї є помилковою і Папа повинен впливати в напрямі зміни цієї настанови. Ген. Вернон Волтерс, військовик і колишній співробітник Сі-Ай-Ей, не був на думку багатьох політиків, відповідною особою для виконання цієї місії. Зрештою практика виказала, що він не знайшов зрозуміння і спільної мови з найближчим оточенням Папи.

В МАССАЧУСЕТС розійшлися були поголоски, що популярний сенатор цього стейту, один з кандидатів на президента від Демократичної партії на конвенції в 1980 році, Едвард Кеннеді, має намір зрезиґнувати з посту сенатора і тим самим відійти зовсім від політики. Сам сенатор Кеннеді і його помічники категорично заперечили такі поголоски, а на доказ неправдивости таких поголосок вони навели факт, що сенатор останньо дуже цікавиться оборонними справами і бажає стати членом сенатської Комісії в справах озброєння. У тій справі він відбув вже декілька розмов із спеціялістами Пентаґону та впливовими сенаторами, членами цієї комісії.

НАЙБЛИЖЧІ ДОРАДНИКИ президента Роналда Реґена дораджували у приватних розмовах з членами обидвох палат Конґресу, щоб вони не противилися пропозиції спеціяльної комісії для справ соціяльного забезпечення, якщо їхні пляни будуть обговорюватися на форумі Палати Репрезентантів і Сенату. Адміністрація думає, що всякі зміни у пропозиціях, які до речі, були схвалені Президентом, спікером Палати Репрезентантів і лідером республіканської більшости в Сенаті, можуть зруйнувати саму систему і тоді треба буде починати знову шукати компромісів.

ДВІ ТРЕТІХ УСІХ американців вважають, що економіка З'єднаних Стейтів Америки перебуває у стані депресії, подібної до тієї, яка панувала в 1930-их роках. Ще рік тому 69 відсотків запитаних не вірили в депресію. Дослідний інститут Гарриса, на підставі опитів каже, що більшість запитаних не вірять, що президент Роналд Реґен зможе врятувати Америку від депресії та інфляції.

Артист творить „музику" на склі

Володимир Івасютин зі своїм вітражем у редакції.

Джерзі Сиnear, Н.Дж. (Т. Кардашинець). — Конференційна кімната видавництва „Свобода", де відбувалася розмова редакторів щоденника з вітражистом Володимиром Івасютином, заграла різнобарвними кольорами, створивши химерну гру світла, коли мистець поставив на вікно зразки своїх вітражів. На одному з них — оригінальна тематика — всі ділянки промисловости стейту Ню Йорку, а на другому — мотив чудових квітів.

Розмова ця відбувалася, коли мистець прийшов до „Свободи", щоб розповісти про свою працю в цій малорозповсюдженій серед українців (в широкому вжитку) ділянці мистецтва.

Крім уживання в церквах, музеях, університетах і т. п., малюнки на склі або візерунки кольорового скла — вітражі — набувують все більшої популярности і у приватному вжитку — вікна, двері, ширми, всякого роду лямпи тощо. У В. Івасютина замовців не бракувало. Були це церкви, університети й численні приватні особи. Серед цих останніх згадав він кількох. Так, для прикладу, замовила у нього вітраж відома американська співачка Барбара Соммерс, яка згодом, як видно із витинків з англомовних часописів, у суперлятивах висловилася про „артистичне виконання — надзвичайно чарівної праці".

Виконав він замовлення також для фільмового артиста Пітера Фолка, і для колишньої „Міс Америки"

(Закінчення на стор. 5)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ще один „радянський чоловік"

До довжелезного списка осіб українського народу, які пристали на службу ворогам України, приєдналося ще одно прізвище Віталій Федорчук. Він очолював на протязі 12-ти років КҐБ в Україні, член ЦК Компартії УССР, згодом СССР, член Політбюра, донедавна полковник, тепер генерал Червоної армії, став міністром внутрішніх справ Совєтського Союзу. „Ню Йорк Таймс", який здебільшого утотожнює СССР із „Раша" і в те поняття включає й Україну, подаючи вістку про призначення Федорчука, двічі підкреслив, що він „народжений в Україні" та очолював КҐБ „у своїй рідній Україні". Це дає в руки арґумент, що українці активно спричиняються до закріплення совєтської імперії та причетні до її аґресивної ролі у світі. При характеристиці Федорчука „Ню Йорк Таймс" додав, що це „завзятий противник політичних дисидентів і відомий із своєї ідеологічної твердости, яка йому, наприклад, диктувала погляд, що вільний робітничий рух у Польщі є наслідком протисовєтської аґітації..."

Трудно влізти в душу будь-кого. Не відомо, чи Федорчук признається до українства, чи він утотожнює марксо-ленінізм і всю комуністичну доктрину з інтересами України, чи він безполовий малорос та один із „радянських людей", ставши таким під впливом світової політики Кремлю, наставленої на переведення національного ґеноциду в Україні. Трудно влізти в душу не тільки Федорчука, але й пречисленних його попередників, як Панас Любченко, який виступав, як „публічний обвинувач" на процесі Спілки Визволення України і приклав руку до винищення квіту української інтелектуальної верхівки, — або члени Таращанської дивізії, українці, які за визвольницького зриву у 1917-1918 році воювали проти молодої Української Народної Республіки. Чи справді у XX сторіччі в Україні, що має за собою тисячу років християнської культури, по нинішній день незавершений ще процес національної свідомости? Чи ми є далі свідками єдиного у світі феномену, що освічені члени українського народу наслідують своїх прапредків ще з часу татарської навали і потім з часу ополячення або змосковщення цілої провідної української верстви?!

Відомо, що в першій половині XIII сторіччя постало явище „татарських людей", які воліли коритися татарським завойовникам, ані ж рідним князям. Адже ще король Данило мусів військом поборювати ватаги „татарських людей", які закликали проти власного володаря чужинців-татар (помер король Данило 1264 року). З-посеред отих „татарських людей" не залишилися жадні прізвища. Гін до анархії за історичної Козаччини увіковічнив Панталеймон Куліш у своїй повісті „Чорна Рада", яку сам назвав „Хронікою з 1663 року". Символами зради стали Іскра і Кочубей, але це було вже у 1708 році: Петро І повірив радше Іванові Мазепі, ані ж тим двом козацьким старшинам, які доносили до царя на свого гетьмана, і казав їх стратити (1708 р.), але після битви під Полтавою казав поставити тим двом зрадникам пам'ятник на Печерську у Києві.

Не відомо, який поступ зробила політика національного ґеноциду в Україні і скільки українців стали вже „радянськими людьми". Відомо тільки, що назверх міста в Україні зрусифіковані, що на вулицях і в публічних місцях в Україні не почуєте української мови — також феномен у світовій історії, бо різні інші народи перебували теж сторіччями під чужинецькою окупацією (балканські, мадярський, польський), але поруч із пристосуванцями, кар'єристами і зрадниками — маси народу, інтеліґенти і простолюддя, говорили рідною мовою, — українці становлять вийняток. Але, цікаво, треба признати, що всі ті українські люди, які на вулицях, у крамницях, у театрі говорять по-російськи, коли запитані українськими туристами з Америки чи Канади — відповідають по-українськи! Чи це доказ, що їхня російська мова це засіб самоохорони, чи почуття меншевартости і національної безхарактерности, чи може, навіть, валенродизму?! Господь один відає! Але покищо маємо діло з явищем Федорчуків, які навівають острах, чи Україну знову не „присплять злії люди" й не обікрадуть її з національної свідомости та з почуття потреби боротьби за рідну державу...

Покищо засів у Москві новий український яничар і, коли вірити такому авторитетному джерелові, як „Ню Йорк Таймс", то він здушуватиме кожний прояв спротиву в Україні не менше жорстоко, як це робив би з роду росіянин.

Анатоль Камінський

НЕ ЛАЯТИСЬ, А ДИСКУТУВАТИ

Скрайній суб'єктивізм у політиці веде, як правило, не тільки до небезпечного самозасліплення, недалекоглядного самозахвалювання і самонавіяної нетолеранції та власного невситного владолюбства, але й загального пониження, а то й повного упадку політичної культури. В таких обставинах кінчається усяка речева і добротворна дискусія та полеміка, а на їхнє місце приходить звичайна сварка і лайка.

В останніх часах у нашій пресі мають місце певні, м'яко кажучи, „полемічні спори", що їх, на жаль, не можна інакше кваліфікувати як тільки небезпечними продуктами скрайнього, неґативістичного суб'єктивізму. Так, наприклад, такий ось Юрій Тиміш (псевдонім) пише у „Самостійній Україні", журналі за липень-вересень м. р., серед різних інших того роду „стверджень" теж і таке:

„...за життя Бандери членом проводу отої ОУН і командуючим УПА був звичайний агент НКВД — Василь Кук-Коваль. На цьому не кінець: Петро Дужий, член проводу ОУН..., член УГВР та комендант т. зв. УПА 'Північ', був агентом НКВД... З такою настановою по-звірськи був катований Демид, якому відтято сокирою на колоді пальці однієї руки, щоб видобути від нього свідчення, що д-р Лев Ребет є агентом НКВД. Живим свідком цієї 'патріотичної роботи' є М. Лебедь; свідчення-документ у цій справі залишив покійний інж. Богдан Підгайний..." ітп. У свою чергу у відповідь йому Василь Заставний (рівнож псевдонім) пише у „Шляху перемоги" з 23 січня ц. р., теж серед інших різних „стверджень", що „інфільтрована антиукраїнськими силами у большевицькому стилі і з большевицьким змістом редагована т. зв.: „Самостійна Україна", що виходить в Чикаґо, орган ОДВУ та ІСНО, тобто ОУН-плавюківців — перебрала неславну функцію „Вістей з України"... збирає жах, як далеко проникнула большевицька КҐБівська інфільтрація цю політичну групу... і цей пробольшевицький журнал „Совєтська (бо це ніяка Самостійна!) Україна..." і т. д. і т. п. — Додамо, що це не одинокі „шедеври" у еміґраційних пресових органах, які час від часу у нас появляються.

Справа тут, однак, не тільки у фактажевій „правдивості" і „достовірності". І не лише у провокаційній тенденційності такого роду „тверджень" та у випадку „Самостійної України"-неетичному намаганні прикривати себе і свої „ревеляції" іменем неживого вже політичного діяча, який у знак свого опротестування міг би, як кажуть, лише в гробі обернутись...

Лишаємо на сумлінні псевдонімів таке „джерелознавство" і „джерелоцитування". Зараз йдеться нам у першу чергу про проблемні імплікації „пресової етики", яка є неперевершеною у своїй низькопробності, лайливості, заїлій самозасліпленості, скрайній безвідповідальності і — перш усього — деструктивній націленості. І яка, як вияв такої, а не іншої „журналістичної практики", автоматично стягає цілу нашу політичну культуру дедалі глибше і глибше вдолину. У дійових вимірах це означає дальше загострення і накопичення конфліктової матерії і дальшу дезінтеграцію еміграційного політикуму. В обличчі такої ситуації мимоволі пригадується Шевченкове „Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде!" А лихо, ще більше лихо напевно буде, якщо ми не спам'ятаємось і не припинимо того роду „дискусії". Тим більше, що немає жадного сумніву, що до них докладають „відповідних зусиль" ще й збоку якраз ті „треті", яким ми — свідомо чи несвідомо — полегшуємо працю.

Буває не лише тиша перед бурею, але й тиша після бурі. Нам дуже хотілося б, щоб теперішня пресова „буря" була лише виїмковим, випадковим і короткотривалим виладуванням непогамованих і мимовільних емоцій та гарячкових нерозумних пристрастей, і щоб над ними чимскоріше запанували політичний розсудок та розум. Першим кроком до цього є негайно припинити всяку лайку і залишити в спокою конфліктову матерію, довкола якої відбуваються сьогодені перевправи. Тим більше, що в цих справах сказано вже дуже багато і в аналітично-конструктивній площині, і аж забагато в неґативно-полемічній. Зрештою, в теперішній напруженій, щоб не сказати розгістеризованій атмосфері нічого вагомого і значучого в цій матерії гарячі голови не скажуть, ані не придумають.

Перейдімо до інших актуальних питань: хоча б до пов'язаних із сучасною дійсністю в Україні — 50-ліття Українського голокосту, наступу ворога на народ і еміґрацію, до молоді і складної проблеми політичного „нарибку", вимог зовнішньополітичної роботи і громадських завдань. Закинувши теперішній „полемічний стиль", дискутуймо про ці справи на засадах чесної гри, толеранції і респекту для нашого політичного противника та визнання всенаціонального над партикулярним і загального над особистим. А, якщо конечно хочемо за якийсь час повернутися наново до предмету теперішніх наших перевправ про 1940 роки, то поставмо їх у площину дійсної дискусії на базі тих же вищезгаданих засад.

Хай „Кодекс етики українського журналіста" стане практичним виявом нашої пресової культури, яка збагатить, а не ущімлить цілу нашу політичну культуру. Це поперше. І подруге: впарі з цим і водночас шукаймо відразу особисто-приватних, негласних і гласних „офіційних" контактів між розсвареними сторонами у нас внутрі та докладім усіх зусиль, щоб, залишаючись програмово й інституційно собою, ми знову почали говорити і спілкуватися як політичні люди і як партнери в одному національному політикумі.

НА ЛІТЕРАТУРНО-НИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

„Дійсне і мрійне"

(Читач про збірку поезій Василя Ящуна)

Поезія — усім відомо володіє могутньою силою комунікативности, та жаль, що так мало серед нас тих, хто читає поезії.

Не зважаючи на це, наші поети творять і навіть видають свої збірки власним коштом.

Ось перед нами „Дійсне і мрійне" в естетично оформленій обкладинці(синь і золото) мистця маляра Богдана Титли — ранні поезії Василя Ящуна.

Хоча від перших кроків у поезії В. Ящуна минуло сорок два роки, а від останніх віршів тридцять три, все ж у його поетичному вислові не бракує милозвучности (евфонії) й емоційної наснаженості.

„Та силою слави струмив
ти із надр,
Затуплені списи
гострилися в ній
І в дужих козацьких,
стрілецьких руках
Віддавна бряжчали
у славі грімкій."
(Ст. 16 — „Києву")

Рядком „І в дужих козацьких, стрілецьких руках" охопив поет два з половиною сторіч. На той час поет був творчо сміливий, відважно висказавши в своїх мікротворах не тільки, що його самого боліло, але що боліло цілу нашу спільноту.

Вузькі рамки цієї нотатки не дозволяють навести декілька конкретних прикладів із збірки на потвердження вище відміченого, тим більше, що хочеться торкнутись ще інших аспектів творчости поета.

Щоправда у двадцятидворічного Ящуна ще не було майстерних засобів ритмо-мелодійної канви і великого діяпазону, — як сказав би Державин, — бо виробленість, вправність вимагають довгого часу; сьогодні поет очевидно конструював би вірш, скажім так, що, наприклад „Вкраїно!", було б Україно! Так само у вірші „Перше листопада" за ціну високого змісту можна простити поетові не дуже то вдале довільне розташування слів (інверсія) останньої стрічки. Та це все нюанси, бо в нього пропорційно дієслівних рим дуже мало, а втім інколи і дієслівна рима може бути сильна. Помиримося, що Леся Українка була майстром версифікації, та в неї ви теж могли натрапити на дієслівну риму — ось вона:

„Вставай хто живий,
в кого думка повстала,
Година для праці
настала."

Одного приходиться найбільше шкодувати, — що Ящун не продовжував своєї поетичної творчости, тим більше, що, студіюючи слов'янську філологію, з дня на день інтелектуально міцнів і щойно тоді мислі, роздуми вкладалися б у ритмічну гнучкішу й образно багатшу поетичну форму.

Гете, слідкуючи за поетичним ростом Шіллера, говорив: „Щодня він був інакший, усе досконаліший, і з кожною новою зустріччю, здавалося, що він зробив крок уперед в очитаності, в науковій обізнаності, в своїх твердженнях". Та це само із себе не приходить. Недаром Райнер Марія Рільке говорив: „Життя може стати мистецтвом, якщо тільки спершу воно стане працею".

Надхнення поета зумовлюється цілим комплексом об'єктивних і суб'єктивних чинників і від того залежить, на який спектр поет спрямовує свій зір. Конкретно, якщо йдеться про перші вірші Василя Ящуна — патріотичний вірш, то він як поет уже в той час мав сильно розвинену сприймальну здатність, тому його поетична творчість становить собою вираження найтонших його почувань і мислей. У своєму сприйнятті вживав він зчаста сутомалярських засобів, словами малював пейзаж — наприклад: „хвилястий шлях океану", „необмірені лани", „кристальна синь розстелилась в незміря", „стежками під золотом гнеться пшениця" тощо. У Ящуна є теж і музичні засоби — наприклад, „йодління розбуджує тишу дрімучу", „гудок розбігається в мряці туманів", „симфонія звуків краси весняної".

Можливо, що в молодого Ящуна ви могли натрапити на ним адаптовані поетичні порівняння чи вже десь почуті, та інколи трапляється, що ті ж самі образи повстають в уяві не одного.

Поет відчув, що „між чужими, ти чужий" — чи не добре схоплений психологічний момент?

У поета є теж філософські роздуми — „неправдою правди не збореш". Тут і там можна натрапити на антропоморфізми — гори задумано слухають шуму потоків або Старий рік, „завісивши мрячний туман на їх (гірських) скелях".

У загальному, у віршах Ящуна помітні експресивна тональність, широкий словний засіб й інтелектуальний рівень, як на той час доволі високий.

Завершуючи наш відгук, хочемо вплинути на Василя Ящуна, щоб він відкопав свій на довгі роки закопаний талант і продовжував писати свої поезії, тим більше, що в них багато надії і віри в прийдешнє, у яке

„..... .. ...маршуєм бадьоро
З вогнем у зіницях
назустріч Новому,
Щоб з гартом до цілі
зніматися вгору
І сонце, що сходить,
побачити в ньому."

Яр-Кий

Володимир Левенець

АФГАНІСТАН —ПОРАЗКА ДЛЯ МОСКВИ

Київська газета „Радянська Україна" в числі з 4-го січня ц. р. помістила довгеньку заяву офіційного совєтського пресового аґентства ТАСС у справі Афганістану, держави, яка ось вже чотири роки змагається за відзискання своєї самостійности й незалежности від окупаційних військ СССР і комуно-московського центру в Москві, який з допомогою сили зумів накинути цій миролюбній країні свій комуністичний рабський лад.

Ось як про це розказує Джалюль-уд-Дін, легендарний військовий керівник, який раніше був муллою, тобто мусулманським священиком, а після совєтської окупації, покинувши священичі обов'язки, в 1979 році приєднався до повстанців, щоб, — як це він сам розповідає, — „словом і машиновим крісом, здобутим, або таки купленим у совєтського вояка, відвоювати волю свого народу". Він дорікає державам Заходу і дивується, що вони так інертно приглядаються до боротьби афганського народу і, не зважаючи на 4-річну совєтську брутальну окупацію і жорстоку інквізицію цивільного населення вояками „доблесної армії", не допомагають афганським повстанцям. „Ви вірите в Біблію, ми віримо в Коран, — заявив Джалюль-уд-Дін кореспондентам. Ви вірите в одного Бога і в Месію, що несе мир,-ми також. Наша війна ведеться проти комуністів, що хочуть позбавити нас вободи і нашого права молитися до Бога і проти цього я боротимуся до смерти".

А що говориться у заяві ТАСС-у? „Останнім часом деякі політичні діячі та органи преси, — каже ТАСС, — поширюють всякого роду вигадки про політику Радянського Союзу щодо Афганістану. При цьому ряд офіційних осіб у ЗСА, і не тільки там, допускають грубі випади на адресу Радянського Союзу, уряду суверенної Демократичної республіки Афганістану. Вони зловмисно фальсифікують картину об'єктивних процесів, що відбуваються в Афганістані, перекручують характер інтернаціоналістської допомоги Радянського Союзу своєму дружньому сусідові". На думку авторів заяви, на Заході нібито „навмисно іґнорується той факт, що квітнева 1978 року національно-демократична революція в Афганістані стала результатом закономірного розвитку афганського суспільства. Ця революція виражала волю народу. І тільки його. Хіба це все не відомо фальсифікаторам?"

Очевидно, у заяві ТАСС тільки побіжно згадується про військову інвазію Совєтського Союзу, про стаціонування там понад 100-тисячної совєтської армії, а вже цілком нічого про перебудову цілої суспільної системи на совєтський лад, про насадження маріонеткового уряду Бабрака Кармаля, про існуючі труднощі і чотирирічну боротьбу цієї влади і совєтської армії з афганськими патріотами, військові акції яких не тільки успішні, але прямо гідні подиву з погляду військових стратегій Заходу. Не можна сказати, що совєтська пропаґанда недооцінює того фактору успішної боротьби Національно-Визвольного Фронту Афганістану, а головно людських і матеріяльних втрат, яких зазнає комуно-московська імперія від цього героїчного під кожним оглядом і вільнолюбного народу.

Навіть у згадуваній нами заяві ТАСС є натяк на те, що військовий контингент, який нібито було введено до Афганістану на прохання місцевих властей, „було введено тільки тимчасово і що його буде виведено, як тільки припиниться зовнішня інтервенція". Останній зворот у заяві ТАСС вказував би, що імперські володарі воліли б якось позбутись проблеми Афганістану з огляду на великі втрати в людях і престижі, зокрема серед невтральних і незаанґажованих в жадних політичних і військових бльоках країн. Тому в коментарі ТАСС є недвозначний натяк, що „розпочаті через представника генерального секретаря ООН афгано-пакистанські переговори можуть привести до якісного зрушення в політичному врегулюванні", але для цього, мовляв, треба вести серйозні переговори з урядом Демократичної Республіки Афганістану.

Тому, мабуть, не випадково, теперішній диктатор комуно-московської імперії, генеральний секретар ЦК КПСС Юрій Андропов виявив бажання зустрінутись особисто на розмові з генеральним секретарем Об'єднаних Націй Гавіє Перезом де Куеяром і вислав

(Продовження на ст. 5)

Богдан Цимбалістий

КУДОЮ ДАЛІ?

VI.

У Філядельфії дуже добру роботу веде Ліга проти знеславлювання українського імени. На терені Ню Джерзі діє група під назвою „Екшен — Мідія Коалішен, яка систематично і зорганізовано веде кампанію проти перекручувань і тенденційних ворожих вихваток деяких американських публіцистів. Є чимало інших гуртків, хоч не зорганізованих, які інформують себе взаємно про всякі неприхильні нам завваги в пресі або телевізії, а опісля реагують телефонами чи листами. На нашу думку, всі ці групи та особи зацікавлені в такій роботі повинні б скоординувати свою діяльність на те, щоб уникнути дублювання і надати акціям, започаткованим одною групою більшого розмаху та поширення. Як було згадано, УККА видає „Юкреніен Квортерлі" та різні памфлети чи брошурки. Співпраця згаданих груп з УККА в цій ділянці була б корисною.

Залишається ще завдання репрезентації України та української громади в ЗСА перед американськими властями. Тому, що це завдання викликає стільки незгоди серед нас, його обміркуємо окремо в наступній статті.

Ще кілька слів про фінанси. Якщо поодинокі установи чи групи випрацюють конкретні пляни своєї роботи, викажуть перші успіхи, даватимуть розрахунок перед громадою, як вони господарять фондами, українська жертвенна громада їх підтримає. Це вона довела своєю підтримкою Гарвардському центрові, Енциклопедії Українознавства, Українському Музеєві в Ню Йорку, бідним дітям у Бразилії, своїми пожертвами на студію про Великий Голод, на видання монументального твору Василя Барки („Свідок Шестикрилих"), на св. Софію тощо. Все це наповняє гордістю кожного українця. Цим наша громада доводить свою жертвенність і служить прикладом іншим громадам. Ніде правди діти, ця підтримка і пожертви приходять від яких десяти тисяч українських родин, які жертвують на всі цілі. Проте факт, що серед нас є таких десять тисяч — наповняє нас певним оптимізмом щодо наших можливостей.

Якщо б пощастило перевести таку децентралізацію завдань, тоді можливо витворилася б між українцями так потрібна атмосфера співпраці, що вкінці призвела б і до об'єднання політичної діяльности. Нічого не повинно нас роз'єднувати в організуванні допомоги втікачам із Польщі чи іншим потребуючим українцям в світі. Так само об'єднано можна організувати виховний фонд для допомоги школам, учителям, батькам, організаціям молоді, таборам молоді тощо. Можна також спільно вести інформативну роботу, взаємно собі допомагаючи, обмінюючись досвідом, матеріялами тощо.

Щоб таке плюралістичне децентралізоване українське „підсуспільство" могло існувати і не витрачати сил на самовинищування, мусить панувати між українцями взаємна довіра, тобто переконання, що інші українці є так само добрими і чесними патріотами, як ми самі і наші партійні однодумці. Треба бути певним, що український вчений, учитель, письменник, громадський діяч — де б він не діяв і що він не пробував би для громади зробити, він має добро української справи на думці і що він не потребує ніякого сторожа над собою, щоб йому наказував, повчав, „унапрямлював". Тут мова очевидно про національно свідомих українців-самостійників, а не про зрадників і коляборантів-опортуністів. Взаємна довіра є головною ознакою державно-зрілого громадянства. Якщо її не буде, наша громада буде тратити свої ресурси і енергію на самопожирання.

Накреслена тут співпраця різних осіб у ділянках, де вони зацікавлені і мають особливі здібності та нагоди, повинна допомогти до витворення такого стану взаємної довіри. А це улегшить заходи для об'єднання нашої політичної функції і створення об'єднаної репрезентації України.

Яких змін потрібно в УККА

Залишається одне, мабуть найважче до здійснення завдання створення одної репрезентації України, оборони її інтересів й рівночасно репрезентації американських громадян українського походження перед американськими властями. Якщо теперішнє керівництво УККА думає, що воно є тим речником України і української громади, то живе небезпечним для себе й шкідливим для української громади самообманом. А самообман — це найбільш трагічна помилка в будь-якій політиці. І загал українців у всьому світі й американці знають добре, що теперішнього керівництва УККА не визнають ані ієрархії обох наших Церков, ані наші наукові установи, ні професійні товариства, ані три братські союзи, Союз Українок Америки, дві великі організації молоді і багато інших. Кого ж — тоді вони репрезентують? Для усіх відповідь очевидна.

Так само, коли дійде до створення другої Централі, вона не може претендувати бути речником усієї української громади, коли не включатиме організацій Визвольного Фронту.

Так у власному інтересі як групи і в інтересі загалу всі повинні виявити максимум зусиль до створення одної репрезентації. Об'єднання у рамках одного УККА на базі XIII Конгресу неможливе, бо в очах загалу цей Конгрес не має леґітимности просто тому, що не було ніякої контролі над вибором делеґатів. Кількість делеґатів, що їх наслали деякі організації, не мала ніякого відношення до числа членства тих організацій. Так мало чисельні організації могли післати кількадесят делеґатів, тоді коли багато більші післали тільки кілька чи кільканадцять. Це називається тепер „кращою" підготовою до Конгресу. Для нас, однак, перегони в тому, хто більше готовий видати грошей на висилку своїх людей на Конгрес — є чистим безглуздям. Керівники теперішнього УККА повинні знати, що базою авторитету проводу в демократичній системі є його леґітимність в очах загалу. Іншими словами, цей загал мусить бути переконаний, що вибір керівних органів УККА був справедливий, що збір делеґатів на XIII Конгресі вірно віддзеркалював нашу громаду. Кожний знає, що так воно не було, тому об'єднання на базі цього Конгресу неможливе. Так само поворот до стану з-перед XIII Конгресу був би ніякою розв'язкою. Такий поворот відсунув би тільки конфлікт на пізніше і не зробив би УККА ніяк більш успішним.

(Продовження буде)

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ч. 13 ЛЮТИЙ 1983

На шляху до нашої мети

У „Вістях Українського Музею" за жовтень 1981 року були з'ясовані напрямні діяльности Музею на найближче і дальше майбутнє. Минуло більше року, і нині, як голова Управи УМ, автор цих рядків вважає за свій обов'язок скласти громаді звіт про те, що конкретно виконано з намічених завдань. Зокрема Управа зобов'язана звітувати тим, які розуміють вагу й значення існування в метрополії світу такої установи як Музей української культури і які морально та матеріяльно допомагають його розвиткові.

РОЗБУДОВА МУЗЕЮ

Етнографічна збірка постійно збагачується подарованими або купленими вартісними об'єктами. Їх реєструють, фотографують, записують до каталогів, якщо потрібно чистять. Зберігають в окремій кімнаті з контрольованою температурою і вогкістю.

Зростає колекція фотографій, що належатиме до майбутнього історичного відділу УМ. Зокрема зроблено і далі робляться зусилля зібрати фотографії—документи історії української іміграції в ЗСА.

До плянованого образотворчого відділу УМ надійшло кілька картин. Відомий у Франції маляр Михайло Нечитайло-Андрієнко, який помер 12 листопада 1982 року в Парижі, незадовго до смерти подарував УМ три картини, виконані олійною технікою. УМ має дві картини А.Коломийця (теж подаровані) і рисунки О.Кульчицької. Кілька людей у своїх заповітах записали свої колекції картин нашому Музеєві.

У Музеї далі систематично відбувалися курси вишивання, писанкарства, дереворізьби і роблення прикрас на ялинку. Спільно з Союзом Українок Америки видано підручник роблення різдвяних прикрас.

У червні минулого року відкрилась виставка „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва", що є великим досягненням Музею. Куратор-архітект Тит Геврик. Багато ілюстрований каталог до виставки українською і англійською мовами є цінним джерельним матеріялом до історії України і української архітектури.

ПЛЯНОВАНІ ВИСТАВКИ

З майбутніх плянів Музею варто згадати підготовку до виставки дерев'яної архітектури України. Її куратором буде знову Тит Геврик, який уже здобув славу взірцевою виставкою „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" і каталогом до неї.

На осінь 1983 року заплянованo виставку про українську іміграцію в ЗСА, для якої будуть використані фотографії з колекції Музею. Куратором виставки погодився бути соціолог Ігор Зєлик.

Проф. Джеймс Мейс з Гарварду, який готує працю про голод в Україні в 1932-33 роках, погодився бути куратором виставки, заплянованої на 1984 рік, про геноцидну політику большевиків щодо українського народу.

Плянується виставка творів В.Курелека, видатного українсько-канадського мистця, досить мало відомого в ЗСА. Про його місце в канадському мистецькому житті може свідчити факт, що нині в Канаді відбувається пересувна виставка його творів, влаштована однією канадською корпорацією і спонзорована урядом. УМ вважає за свій обов'язок познайомити американську мистецьку критику і публіку, а також американських українців з мистецькою спадщиною цього відомого українського мистця.

Виставку українського народного мистецтва (пересувні виставки) включили в свою програму три американські музеї в стейті Ню Джерзі на 1984 рік. Виставку повністю підготує наш Музей з своїх експонатів і вона буде по черзі виставлена в музеях Трентону, Моріставну і Лінкрофту.

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НА МАЙБУТНЄ

Теперішня Управа УМ мусить дивитися в далеке майбутнє і творити передумови для існування Музею навіть у період якихось можливих економічних криз чи упадку жертвенности українського громадянства. Тому Управа закликає поодиноких громадян увічнити їх імена творенням спеціяльних тривалих фондів їх імени; відсотки з цих фондів будуть оплачувати діяльність Музею. Досі створено три такі фонди на загальну суму 17,315 дол.: М. Ясінської-Мурованої, Лідії і Василя Кий та Марії і Івана Оленських. Сподіваємось, що кількість фондів зростатиме і майбутнє Музею буде забезпечене.

ПРАГНЕМО ЗДОБУТИ ДЛЯ МУЗЕЮ БІЛЬШЕ ПРИМІЩЕННЯ

Будівельний фонд Музею, призначений на придбання нового приміщення, на 1 січня 1983 року досягнув суми близько 100 тисяч дол. Здебільшого це заощадження з членських внесків і пожертв за останні три роки. Кільканадцять тисяч дала минулорічна кампанія збирання фондів на будинок.

Управа УМ приділяє багато уваги справі здобуття для Музею належного приміщення, тим більше, що постійно зустрічається з реакцією українських відвідувачів з різних міст Америки, які чули про високий професійний рівень УМ, а не знали яке мале його приміщення. Наприклад, минулого року в Музеї були відвідувачі з Рочестеру і Чикаго, які сподівалися, що побачать кількаповерховий багатокімнатний будинок. Кажуть, що вони були розчаровані, коли побачили, що наш Музей для виставок має лише дві невеликі залі. Це розчарування треба вважати позитивною реакцією, якщо за ним прийде запит до себе самого: „А яка була моя пожертва для розбудови цього Музею?".

Стан українських установ в Америці, також і нашого Музею, є дзеркалом нас усіх, як спільноти, і кожного нас зокрема. Якщо нарікаємо, що Український Музей в Ню Йорку має дуже мале приміщення, то подбаймо, щоб Музей здобув більше, поставмо вимоги до себе особисто.

Проте, не зважаючи на обмеженість простору, американські урядові установи та приватні фундації високо оцінюють наш Музей і щороку збільшують допомогу (минулого року УМ дістав 50 тисяч дол. з американських джерел). Американська преса, радіо і телевізія відзначає програми Музею. Все це завдячує тому, що УМ поставив свої колекції, програми і виставки на доброму професійному рівні і вміє викликати зацікавлення музеєм та бажання його підтримувати.

Можна собі уявити, яку работу міг би виконати наш Музей, якби мав більше простору і більші засоби. Він міг би стати важливою інституцією в культурному житті Ню Йорку, про яку б постійно писала американська преса, яку б рекомендували туристичні довідники і яку відвідували б люди з усіх кінців світу.

Якщо ми думаємо, що ми є велика нація з багатою культурою, то маємо обов'язок таку установу створити. Якщо ми її не створимо, то хто інший створить? Це питання до себе самих стало девізом усіх ентузіястів Українського Музею в Ню Йорку.

Б. Цимбалістий

Директор УМ. Марія Шуст зустрілась з дружиною Президента ЗСА—Ненсі Реґен, під час конференції у Вашінґтоні директорів і членів управ американських музеїв.

Представники УМ відвідали єпископа М. Дудика

Богдан Цимбалістий, голова Управи УМ, Осип Данко, член Управи, і Марія Шуст, директор УМ, відвідали 11 листопада 1982 року в Пассаїку, Н.Дж., Михайла Й.Дудика, єпископа Карпаторуської Католицької Дієцезії Візантійського Обряду. Єпископ Дудик тепло прийняв відвідувачів і довго розмовляв з ними про музейні справи, цікавився справами УМ.

У розмові ствердженo потребу взаємної консультації в окремих ділянках музейної роботи. Єпископ виявив готовість співпраці. Зокрема, на прохоння М.Шуст, єпископ радо погодився позичити дещо з його багатющої збірки фотографій церков Закарпаття і Пряшівщини для плянованої виставки дерев'яної архітектури України. Пізніше можливі інші форми співпраці, може, навіть, спільні проєкти.

Представники УМ оглянули Музей культурної спадщини Закарпаття (Heritage Museum) з його найбагатшою на Заході колекцією картин закарпатських малярів: Й. Бокшая, А. Ердежі, Шолтиса, Шуба та багатьох інших. Музей також має великі збірки церковного посуду, одягу, мистецьких виробів та численних рідкісних релігійних пам'яток. Все це єпископ Дудик зібрав протягом останніх п'ятнадцяти років.

На прощання відвідувачі подякували єпископові Дудикові за гостинність і цікаву зустріч, від'їхали повні вражень і надій на співпрацю.

О.Д.

Успіх концерту „Українські артисти — Українському Музеєві"

Чистого прибутку 3,312,34 дол. дістав УМ від Вечора музики, пісні, танцю і слова, що відбувся 14 листопада 1982 року і притягнув повну залю в будинку Н.Й. Університету. Управа і дирекція УМ глибоко вдячні артистам, що виступали без винагороди: Томі Гринькову, Андрієві Добрянському, Едові Іванкові, Юліянові Китастому, Лідії Крушельницькій, Лярисі Кукрицькій Христині Липецькій, Нусі Мартинюк, Картерові Мак-Адамсоні, Юліяні Осінчук, Мотрі Слупчинській, Галині Стрілець і Несторові Цибрівському. Павло Плішка через хворобу не міг взяти участи.

Лариса Кукрицька—конферансьє на концерті „Українські артисти—Українському Музеєві".
Фото Д.Байко

Також подяка належиться Дарії Гординській-Каранович, яка перед концертом написала до „Свободи" статтю про артистів, що мали виступати, і Романові Савицькому, який вмістив в „Юкрейнієн Віклі" фахову рецензію на концерт. Треба з подякою відзначити, що Роман Стецура багато допоміг у технічній підготовці концерту.

Музейна крамничка

Передріздвяний продаж в УМ.

Різноманітні вироби у стилі українського народного мистецтва має на продаж музейна крамничка: вишивки, вибійки, тканні рушники, кераміку, дереворізьбу Тут не буває „кіча"—роблених без смаку виробів у псевдоукраїнському стилі, які, на жаль, продають у деяких українських крамницях і кіосках на ярмарках і фестивалях. Також, поруч із чудовими виробами, кіч привозять як сувеніри з совєтської України. Одне з завдань УМ—показувати красу українського народного мистецтва і прищеплювати добрий смак.

У крамничці є великий вибір дереворитів Богдана Божемського, Якова Гн[illegible]довського, Віталія Литвина, Андрія Мадая, Аркадії Оленської Петришин та інших мистців. Кераміка—Слави Ґеруляк, Наталії Кормелюк та Аки Перейми, також гуцульська кераміка.

Перед Різдвом великий успіх мали саморобні прикраси на ялинку. Багато продано різдвяних карток,—включно з тими, що їх видав Музей 1979 року. Серед останніх уже кілька років є „бестселером" картка з репродукцією ікони Петра Холодного, якої Музей пізніше випустив ще два наклади

У крамничці продають кольористі афіші і каталоги Музею, книжки.

Крамничка радо висилає речі, замовлені поштою. Звертайтеся поштою по каталог.

Група учнів з шкіл українознавства Філядельфії на виставці „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва".

Учні Школи українознавства Самопомочі у Ню Йорку під час екскурсії до УМ слухають розповідь про те, як у Києві руйнували церкви.

При Музеї створено Фонд Марії і Івана Оленських

Спеціяльні фонди при Музеї, що носять імена жертводавців, є тривалими фондами, з яких Музей може брати на видатки лише відсотки. Ці фонди забезпечують майбутнє нашого Музею.

31-го жовтня 1982 року під час родинного свята Марії і Івана Оленських створено фонд їх імени. Зібралося 34 особи, щоб вшанувати подружжя Оленських з 50-річчям їх подружжя. Були члени родини, сусіди-озеряни, приятелі з села Ґлен Спей, друзі їхньої дочки й зятя—Аркадії і Володимира Петришиних.

Це родине свято почалося з Служби Божої, яку відправив парох Ґлен Спею о. Юліян Осадца, і яка закінчилася спеціяльним молебнем, відспіванням „Многая літа" і передачею грамоти-благословення від Владики Василя, стемфордського єпископа.

Подружжя Оленських дало українській культурі двох талановитих художниць: передчасно померлу Христину і Аркадію. Вони успадкували від батьків мистецькі таланти, а батьки прищепили дочкам невсипущу працьовитість, без якої талант не може розвитися, і також власним прикладом прищепили їм жертвенний патріотизм.

Під час свята, на бажання ювілятів, їх шанувальники замість подарунків їм, склали на Український Музей пожертви в сумі 1,925 дол. Марія і Іван Оленські додали від себе 400 дол і призначили всю суму (2,325 дол) як початок спеціяльного фонду їх імени для підтримки діяльности УМ

Голова Управи УМ Богдан Цимбалістий, подякував подружжю Оленських за скерування сум, призначених для подарунків їм, на пожертви Музеєві; також він подякував гостям, що склали щедрі пожертви. Б.Цимбалістий висловив признання і подив: подружжя Оленських, що дуже скромно живе на пенсію соціяльного забезпечення, є щедрими і жертвенними громадянами. Кілька місяців тому вони подарували УМ 500 дол. Вони є активними в місцевій громаді і складають пожертви на її потреби.

„Завдяки таким особам і родинам, які самі не шукають ні високих становищ та почестей, ані визнання, але ставлять вимоги до себе самих, аж до заперечення власних потреб,—говорив Б.Цимбалістий,—в нас творяться великі діла, а ми як нація не пропадаємо, але ростемо. Ми певні, що цей великодушний жест подружжя Оленських буде прикладом іншим, буде запалювати в інших дух жертвенности, конструктивного патріотизму і вміння дивитися в далеке майбутнє."

Під кінець голова Управи УМ побажав многих і щасливих літ ювілятам та їхній родині.

До фонду Марії і Івана Оленських склали пожертви: Аркадія і Володимир Петришини—1,000 дол.; Ольга і Мирон Гнатейки—500 дол.; по 50 дол. зложили: Анна Аґрес, Євген Аґрес, Анна і Богдан Бойчуки. Марта і Богдан Цимбалісті; Ольга і Тарас Гунчаки—30 дол.; по 25 дол.: Віра і Ярослав Криштальські, Іванна і Олександер Ничка, Юлія і Йосиф Ховайли; Марія Зотовська—20 дол. Разом—2,325 дол.

Адміністративно-фінансова база Українського Музею

Дарка Байко

Уже прибув до Музею комп'ютер, що його придбав Олександер Тишонвицький член Управи УМ. Незабаром комп'ютер буде добрим помічником співробітникам Музею, зокрема трьом людям, які роблять його міцну побудову, що на ній тримаються виставки, колекції, курси, зусилля придбати нове приміщення.

Розалія Фенчинська

Дарка Байко працює в УМ від 1977 року. Від 1979 року має посаду адміністративного директора. З її обов'язків згадаємо—адміністративні справи, відповідальність за ремонт будинку, за відування картотекою членів УМ, облік прибутків і видатків, складання списків жертводавців.

Розалія Фенчинська працює в Музеї від 1980 року 20 годин на тиждень. Вона—пенсіонерка, і її працю оплачує місто Ню Йорк. Живий доказ того як багато можуть зробити активні пенсіонери, Р. Фенчинська є незамінима, як працівник з картотекою членів УМ, яких уже є більше тисячі. Вона записує нових членів, висилає нагадування старим, щоб відновляли членство тощо.

Константин Лещук

Константин Лещук від 1977 року веде бухгалтерські книги УМ (матеріяли підготовляє Д. Байко), складає фінансові звіти для Управи УМ і урядових установ.

Каталог виставки „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва"

Мистецьки виданий англійською і українською мовами каталог виставки „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" є багато ілюстрованою науковою розвідкою, цікаво і популярно написаною. Автор каталогу, архітект Тит Геврик у вступі написав про історію нищення Києва в 1930-их роках, коли столицю України перенесли з Харкова до Києва, і комуністичні володарі надумали знищити величні історичні будови, а на їх місці спорудити урядові будинки. Далі йде опис окремих втрачених споруд, ілюстрований їх фотографіями і рисунками фасадів та плянів. Каталог містить більше ілюстративного матеріялу, ніж була змога показати на виставці, не кажучи про пояснення.

Графічне оформлення каталогу блискуче виконала Марія Шуст.

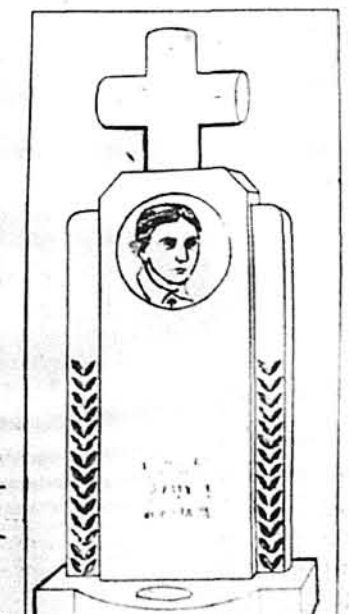
Ціна каталогу 6.50 дол., поштові видатки 1 дол. При замовленні зазначити якою мовою вислати каталог.

Завершімо будування пам'ятника на могилі Ізидори Косач-Борисової

Ще потрібні фонди на закінчення пам'ятника Ізидорі Косач-Борисовій на українському православному цвинтарі у Бавнд Бруку Проєкт пам'ятника, що будується з чорного граніту, виконав скульптор Михайло Черешньовський, його роботи буде бронзовий барельєф—портрет Покійної—на пам'ятнику. Напис на пам'ятнику роботи Петра Холодного.

І. Косач-Борисова, наймолодша сестра Лесі Українки, померла 12 квітня 1980 року. За фахом була ученим агрономом. Від часу заснування УМ, була з ним пов'язана. Музей дістав від неї велику скатерть, яку вишила її матір Олена Пчілка, також вишитий рушник із збірки О. Пчілки і кілька невеликих вишивок.

Пожертви висилати на адресу: Kosach-Borysova Fund., St. Andrew's F.C.U., P.O. Box 375, So. Bound Brook, N.J. 08880.

Проєкт пам'ятника

Членки СУА, що ще не склали пожертви, висилайте до Централі СУА.

Адреса Музею: 203 Second Avenue New York, N.Y. 10003.
Tel. (212) 228-0110
Музей відкритий від середи до неділі включно від 1-ої до 5-ої год. по полудні.

ВИДАЄ УКРА[illegible]КИЙ МУЗЕЙ
Редаґує Комі[illegible]еси і Публікацій
Адреса: 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

Слово сина спортовця, українського еміґранта в Росії

Владислав Третяк

З різних офіційних нагод діти українських переселенців в Росії та окупованих нею країн, дають про себе знати, що, не зважаючи на своє відірвання з українських земель та посилену русифікацію, вони горді своїм українським походженням і горнуться до свого народу. Цим разом подаємо скорочено слово славного в гаківковому світі воротаря збірної СССР Владислава Третяка, надруковане в київській „Спортивній Газеті" ч. 150 1982 року з нагоди репортажів про спорт в так званій Російській Федерації в 60-річчя СССР.

„Вітаю...! Колеґ-гокеїстів і спортовців братньої України щиро вітаю...!

За довге спортове життя мені пощастило об'їздити... Сибір, Далекий Схід, Середню Азію. І всюди відчував теплоту, доброзичливість нових друзів, їхню гарячу любов до нас, спортовців. Але до України у мене ставлення особливе. Батьки мої родом з Глухова, що на Сумщині, де і нині мешкає мій рідний дядько Володимир Третяк, викладач сільського профтехучилища ч. 1. Ясна річ, кожна зустріч із земляками стає для мене святом. І хочеться зіграти якнайкраще, хоча щосезону київський „Сокіл" завдає нам дедалі більше клопоту... з підвищеним інтересом стежу за успіхами українського гокею, пишаюся злетом „Сокола", вірю, що слідом з'являться на всесоюзній арені і послідовники-сильні, перспективні клюби Харкова, Северодонецька, інших міст України. Ще раз вітаю земляків... бажаю успіхів і здоров'я

Ваш Владислав Третяк."

В.Третяк бажав би виступати в київському „Соколі", але його, як і ряд інших українських визначних спортовців-гаківкарів, тримають поза Україною.

На іншому місці тієї ж газети в репортажі А.Скляренка з Волгограду (кол. Сталінград) під наголовком „Товариш Бригада" теж знаходимо імена українців, що їх запроторили до цього російського міста з наміром русифікувати. Як виходить з цього репортажу, головою профспілкового комітету об'єднання „Волгограднафтомаш" є українець П.Герасименко. Начальник бюро технічної контролі механічного цеху ч. 4, кандидат майстра спорту у відбиванці, українець М.Дмитрієнко, який організує роботу численних спортових секцій і груп, проводить щороку зимову і літню спартакіяди...

Одинадцять українців між найкращими у футболі СССР

Президія Федерації футболу СССР затвердила список 33 найкращих змаґунів на підставі їх виступів у минулому сезоні. Одинадцять з цього числа найкращих — це українські змаґуни: Віктор Чанов (воротар), Володимир Лозинський, Михайло Олефіренко, Сергій Балтача, Анатолій Дем'яненко (усі оборонці), Леонід Буряк, Михайло Соколовський, Володимир Безсонов, Андрій Баль (усі помічники), Вадим Євтушенко, Олег Блохін (напасники). Десять з них — це змаґуни київського „Динамо", один (Соколовський) з донецького „Шахтаря". Ще один українець Сергій Шавло, який під сучасну пору виступає в московському клюбі „Спартак", був вибраний до тієї групи найкращих. Для Олега Блохіна це вже 11-ий за порядком вибір, Буряк — увосьме, Безсонов — ушосте. Олефіренко, Соколовський і Євтушенко вперше.

Між десяткою найкращих суддів є такі українці, що проживають поза Україною: В.Бутенко (з Москви), І.Тимошенко (з Ростова-на-Доні), Ю.Савченко (з Москви) і А. Мільченко (з Сухумі).

Українці першуни у важкій атлетиці

У днях 14-19-го грудня 1982 року в Москві відбулися важкоатлетичні змагання за чашу і золоті медалі, в яких взяло участь 112 змаґунів СССР. Українці Бронислав Рижик із Запоріжжя і Олександер Сеньшин з Ворошиловграда вийшли переможцями, перший в катеґорії 52 кґ., повторив рекорд імперії у сумі 247,5 кґ. і другий в поштовху — 140,2 кґ.

Адріян Михальчишин між найкращими у Відні

160 шахістів із 25 країн взяли участь у відкритому чемпіонаті, який відбувається у Відні, Австрія, кожних два роки. В згаданому числі учасників виступало 5 ґросмайстрів і 15 міжнародних майстрів шахів. Змагання турніру проходили швайцарською системою, в яких спільне перше місце поділили такі відомі шахісти: С.Глиґоріч і Р.Попович (обидва з Юґославії) та Адріян Михальчишин зі Львова Україна. Усі три здобули по 7,5 точок з 9 можливих. Михальчишин виграв 6 змагань і три закінчив ремісовим вислідом. Повернувшись до Львова, Михальчишин, між іншим, сказав: „... Загалом нинішній сезон для мене не з кращих. Довгий час перебував у слабій формі. Однак, упевнений виступ у Відні показав, що я, нарешті, на кінці сезону таки „впіймав" свою гру..."

Дружини УСК у Ню Йорк в турнірах у закритих залях

Після закінчення турніру в Гантер коледжі, в якому перша дружина зайняла 3-тє місце, обидві дружини УСК-у взяли участь в турнірі „Голідей [illegible]", який почався 26-го грудня 1982 року. Змагання цього турніру проходили в двох сесіях в приміщенні [illegible] Спорт Фасіліті" в [illegible] Лонг Айленд.

У першій рунді І-ша дружина відбула три змагання, в яких здобула висліди: УСК І — Норт Порт СК 3:0. Голи для нашої дружини стрілили: Османович, Коваленко і Адольфо. УСК І — Саффолк СК 4:2. Переможні голі в цій зустрічі здобули Коваленко, Філіпс, Османович і Чак. УСК І — Емелек СК 1:1. Єдиного голя для УСК-у стрілив Филипс.

У другій рунді 30-го грудня 1982 року перша дружина перемогла „Сант Тереч" СК 4:0 (голі здобули: Ер[illegible], Османович, Чак і Коваленко), дійшла до півфіналу, в якому була елімінована клюбом „Емелек" вислідом 0:4. Друга дружина в першій рунді пермогла: „Ін[illegible] Ол Старс" 3:0, „[illegible]" СК 3:2 і „Лес [illegible]" 3:0. В другій рунді після перемоги з клюбом „Ліндбруку" 2:1, у півфіналі наші футболісти програли з клюбом „Береґфуд" СК 3:0 [illegible] елімінова[illegible]ор.

В першенських змаганнях ІІ-ої дивізії Космополітальної Ліґи, що відбулися 19-го грудня 1982 року перша дружина в ослабленому складі зазнала поразки з клюбом „[illegible]" 1:2. Резерва УСК-у здобула чергову перемогу 4:0 і цим самим зміцнила свою позицію лідера в своїй дивізії.

С.К.

Ювілейний рік СТ „Україна" Торонто

У 1983 році припадає 35-літній ювілей існування СТ „Україна" в Торонто й цей ювілей заплановано відзначити відповідними імпрезами. Ярослав Фенин, голова уступаючого проводу, звітував на Загальних зборах, які відбулися 19-го грудня 1982 року, що підготовано до ювілейного року історію товариства, заплановано бенкет і ряд спортових змагань, як наприклад, шаховий турнір УСЦАК, відбиванковий турнір тощо. У підготовку й взагалі діяльність Т-ва найбільше праці вложив Яр. Фенин, в тому затвердження добудови до домівки, яка майже подвоїть площу будинку.

У спортовій діяльності було дві відбиванкові дружини — чоловіча й жіноча. Чоловіча грала у найвищій лізі Онтаріо, але через реорганізацію цього року опинилася в нижній лізі, а жіноча ввійшла до вищої, середньої кляси. У ланці копаного м'яча Т-во опікувалося одною дружиною дітей, які грали в т.зв. „Українській лізі", бо перша дружина не грала у Національній лізі; в ній Т-во було позбавлено членства й тепер справа є в адвоката. У майбутньому в спортовій ланці буде діяти українська бейзбольна дружина. Шахова ланка, як звичайно, була найбільш діяльна й брала участь у турнірі УСЦАК у Дітройті.

Збори подякували Я.Фениновi за великий вклад праці під час своїх каденцій, Романові Костюкові за докінчення історії Т-ва (першу частину написав покійний Ярослав Хоростіль), Іванові Гетманчукові і Левові Дичковському за господарську ділянку.

Вибрано новий провід у такому складі: Володимир Ігнатович — голова, Лев Дичковський — перший заступник голови, Богдан Липка — другий, а Маркіян Когут — третій заступник голови, Роман Колісник — секретар. Фінансово-господарська референтура: Лев Дичковський — голова, члени — Богдан Опалевич, Іван Гетманчук, Іван Мокан, Василь Драбик, Орест Гірак, Володимир Борецький, Омелян Дрогобицький, Михайло Литвин, Богдан Липка, Маркіян Когут, Володимир Закалужний, Степан Гаргай (кооптований): спортово-організаційна референтура: Богдан Липка — голова, члени: Осип Стецьків, Євстахій Габа, Григорій Ригайло, Борис Гуль, Андрій Філь, Юрій Дроздовський, Степан Мельник, Богдан Степаненко, Лев Дичковський, Степан Гаргай; референтура зовнішніх зв'язків: Теодор Грабовський, Богдан Назарко; інформативно-пресова референтура: Роман Колісник, Маркіян Когут, Андрій Філь; Контрольна комісія: Василь Бойчук — голова, члени — Іван Мокан, Богдан Назарко, Іван Гетманчук, Остап Стецьків; Товариський суд: Борис Гуль - голова, члени — Маркіян Комар, Володимир Лесюк.

Як бачимо зі списка, майже всі референтури „зазублюються" і деякі члени діяльні в кількох референтурах. Це зумовлено потребою ведення клюбу, який відкритий у п'ятниці, суботи й неділі кожного тижня увечорі й потребою більшої кількости людей до праці. Багато надій покладається на молодших членів проводу, а саме: Андрія Філя, Юрія Дроздовського, Степана Мельника й Богдана Липку, що очолив спортово-організаційну референтуру.

Зборами провадила президія: Василь Бойчук — голова, Володимир Ігнатович — заступник голови і Роман Колісник — секретар.

Р.Колісник

ГАКІВКОВА ЗБІРНА СССР ЗАКІНЧИЛА ТУРНЕ

Перемогою 5 : 1 закінчила гаківкова збірна СССР у Філядельфії з місцевим клюбом „Флаєрс" своє турне в Канаді і ЗСА, в якому в загальному виграла чотири і в двох зустрічах зазнала поразки. В перших змаганнях свого турне збірна програла з едмонтонським клюбом „Ойлерс" вислідом 4 : 3, при чому два голі здобув найкращий гаківкар Канади Вейн Грецький. До речі, совєтські журналісти свідомо замовчують, що цей спортовець є українського походження, свого часу згадали про нього мов би він був польського походження.

Виправдуючи цю компромітуючу поразку своєї збірної з ненайкращим клюбом Національної Гаківкової Ліґи, кореспондент ТАСС Кукушкін у своїй рецензії відмітив, що „тренери нашої команди розцінюють цю поїздку як перевірку сил молодих гаківкарів, які повинні довести в матчах з 'найсильнишими' суперниками з Північної Америки, що вони мають підстави претендувати на місце в збірній". В складі, одначе, у великій більшості виступали ветерани збірної, відомі з попередніх турне і олімпійського турніру (Мишкін, Третяк, Фетісов, Мальцев, Капустін, Крутов, Шепелєв, Жлуктов й інші).

У другій зустрічі в Квебеку збірна перемогла місцевий „Нордікс" 3 : 0, які саме переходили спад форми і програвали з більшістю - своїх ліґових суперників.

У чергових змаганнях з відомим клюбом „Кенедієнс" в Монтреалі збірна здобула високу перемогу 5 : 0, але це не був великий осяг, бо „Кенедієнс" в цьому сезоні не відзначаються стабільністю і в своїй групі займають друге місце після бостонських „Бруінсів". Все таки цим разом кореспондент ТАСС відмітив, що на ворота збірної впало аж 30 стрілів і їх успішно ліквідував цим разом славний воротар українець Владислав Третяк.

Після тієї зустрічі монтреальці, що вщерть заповнили місцевий Форум, справили Третякові п'ятихвилинну овацію. В зустрічі з спортовими кореспондентами Третяк заявив, що монтреальські любителі гаківки є „найкращі в світі по цій стороні Москви".

Керівництво „Кенедієнс" надіється в майбутньому запросити Третяка до складу своєї дружини. Чи не марні надії?

Справжнього прочуханця дістала збірна в четвертій зустрічі свого турне з одним з найслабших клюбів, яким є „Флеймс" в Калґарі. Вислід зустрічі 3 : 2. На воротах цим разом боронив москаль Мишкін. Описуючи вислід цих змагань, щоб принизити канадську гаківку, совєтський кореспондент зазначує, що в складі цього клюбу грають шведи і фіни, отже завдяки цьому „Флеймс" здобули перемогу. Неприємно, мабуть, було цьому кореспондентові пригадати совєтським читачам, що тренером „Флеймс", що тільки два тижні підготовляв свій клюб до цих змагань, є Баб Джансон, другий тренер олімпійської збірної ЗСА з 1980, яка у фіналі елімінувала збірну СССР і здобула золоту медалю.

В передостанній зустрічі збірна перемогла в Міннесоті клюб „Норт Старс" вислідом 6 : 3

Важко зрозуміти діячів Національної Ліґи, з якою метою вони аранжують такі зустрічі? Більшість клюбів нарікає, що в розґарі сезону ці гри не приносять їм більшої користи, а радше шкодять та спричиняють контузії їх чоловим змаґунам. Та „бізнес є бізнес" і це, мабуть, мають на увазі провідники згаданої ліґи. Усі гри збірної пройшли призаповнених глядачами трибунах в усіх містах. Крім цього, поважні приходи до каси ліґи вплинули від радіових і телевізійних компаній.

УСПІШНІ ВИСТУПИ В КАНАДІ КИЇВСЬКОГО „СОКОЛА"

В той час, як про турне збірної появляються обширні репортажі в совєтській пресі, радіових і телевізійних програмах, про київський „Сокіл", що проводив турне по канадських містах, згадують коротко і побічно.

Київська „Спортивна газета" з 4-го січня ц.р., під заголовком „Успішний початок" коротенько згадала, що „Сокіл" у трьох перших змаганнях з „експериментальною" олімпійською збірною Канади, здобув три перемоги: в Саскатуні 5:2, Йорктоні 7:1, Ріджайні 5:3. Після цих ігор „Сокіл" мав ще відбути п'ять дальших зустрічей.

Про успішні виступи клюбу „молодшого брата" не може ширше писати навіть згадана газета, бо вона мусить обов'язково прославляти на всі лади „старшого брата". І так в тому ж числі під наголовком „По досвід у Москву" кореспондент ТАСС Ґусев наводить слова наївного австралійського тренера Ґлена Вілліямсона, який між іншим наплів ось таких небилиць: „Радянський Союз ще раз продемонстрував свою вірність благородним ідеалам олімпізму... Мої уявлення про ваших гаківкових (в ориґіналі карикатурно „хокейних"—зам. от) фахівців повністю підтвердилися... Вони справжні професори.."

Не сумніваємося, що в цьому останньому реченні Вілліямсон сказав правду, вони, тобто росіяни, справжні професори, якщо йдеться про промивання мозків необізнаним із підсовєтською дійсністю та наївним людям з вільного світу, до яких, виглядає, належить і згаданий австралійський керівник національної збірної юнаків.

(от)

Чикаґська крамничка сумління

Олександра Савин і Романа Яхторович в крамниці.

При вході до авдиторії церкви свв. Володимира і Ольги в Чикаґо мимоволі падає зір на доволі цікаву, багатокольорову з різнорідними речами крамницю. На полицях пишається чудова кераміка, поруч прикраси, альбоми, образи. На стояках манять різними взорами жіночі блюзки і сорочки, на столі—книжки, всі видання „Самвидаву", дитячі забавки, різні дрібнички, солодощі тощо.

Кожної неділі і у свята крамничка відкрита, а на становищах постійно Рома, Леся і Зена по черзі. Крамничка функціонує вправно, жінки з привітною усмішкою завжди скромні. Крамничка має вже постійних покупців і багато-багато добродіїв.

Нащо ця крамничка тут, для якої цілі вона заснована? На це відповідь коротка: допомагати усім тим, котрі за „слово істини" гонені і переслідувані.

А почалося все так просто, так звичайно—група жінок із Сестрицтва Покрова Пресвятої Богородиці, ентузіяс ток пожиточної праці, запально бажали діяти, допомогати. Але як і звідки здобувати фонди? Хтось з фарми запропонував капусту, багато капусти, і на початок була салатка з капусти. Присмачна. Трошки пізніше появилися помідори, огірки та інша всячина з ярини. Працьовиті руки приготовляли з цих дарів різні маринади і салатки, а під церквою в продажі появилися десятки слоїків салаток, маринад та ще й з написаними переписами.

Продаж відбувався на столах і найбільш дошкульним був брак місця для цих скарбів. За кожним разом треба було збирати все зі столів і розносити по сусідських пивницях, а в наступну неділю знову приносити їх.

Непомітно вибір добрих товарів почав розширюватись: одні приносили вишивки всякі, хтось приніс килимчики, ще інші кераміку, і то власної роботи, дитячі забавки, книжки тощо. Знайшлися нові добродії—багато їх! Давали багато, щиро, без розголосу і окремих подяк. Завдяки їм, їхній сердечній жертвенності крамничка розрослась до імпозантних розмірів.

Тепер не треба шукати місць на маґазинування,—крамничка дістала нове приміщення у формі великої шафи—вітрини. Вистачить встромити ключ і відчиняються подвійні двері, а всередині полички, полиці, сховки—нічого не треба переносити, все вміщується, тільки заходьте і купуйте тут будь-що. Цей гріш, може, обітре чиюсь скорботну сльозину, сипне рукою солодощі передчасно осиротілим дітям, вдягне у теплу одежину в люту холодну зиму.

З тією шафою сталося все дуже просто і звичайно: п. Борис, що має „золоті руки", приглядався, приглядався тому пакуванню і розпакуванню речей кожної неділі і коротко сказав: „Я щось на це пораджу". За короткий час шафа була готова, а п. Левко вставив і замонтував її.

Сьогодні з перспективи кількох років існування крамнички ініціяторки зі зворушенням згадують початки, пригадують усіх тих, які своєю щедротою і зрозумінням причинились до створення крамнички. Передусім, багато місцевих жінок, чудово-щирих, великодушних—ціла плеяда прізвищ. На особливе підкреслення заслуговує вдома зроблена кераміка для крамнички, вишивані образи зі зразків „Нездоланого духу", всі чудові помисли для дітей—ведмедики в киптариках, спеціяльні коробки зі солодощами для дітей, саночки з дзвіночками, зроблені вдома і наповнені ласощами. Діти, пам'ятаючи про ті саночки, пам'ятають про покійного, на жаль, вже Ореста Ш., який робив ці саночата.

Ініціяторки не забувають Богдана К., який перший „засипував" крамничку усякими яринами. Тепло і сердечно згадують панство Юлію і Ярослава Великопольських, жертводавців з Торонто; фірму будови машин до пакування ліків Роберта Зайденадера із Німеччини, Марію Савицьку з Ню Йорку, яка збагатила крамничку вишивкою полуботківського взору. Гарно вписалася в реєстр доброчинців Патріярша парафія із Вашінґтону; пасіка знайомого отця із стейту Ню Йорк (цей мед мав великий успіх). Вартісні речі залишили гості з Австралії, молоді люди з Австрії, Англії, Швеції; Оля Божко з Венесуелі, яка вишила для крамнички чудовий альбом. Не можна забути добродія з Індіяни, що багато різьбив різних емблем і відзнак. А писанки, присвячені політв'язням,—це чудо!

Старолатинське прислів'я—„Гомо гоміні люпус ест" (людина людині — вовк), без сумніву, мала і має своє підтвердження. Одначе історія чикаґської „Крамнички сумління", яка постала з великого ладунку доброї волі, зрозуміння і жертвенності дає право влити новий зміст в це старе „гомо гоміні...". а саме: „людина людині руку подає".

Іра Мінська

КАНАДСЬКА КРАЙОВА комісія енерґетики повідомила, що Канада дозволила на значно більший вивіз природного газу до Японії, замість задовільнити попит на цей газ з боку північносхідних стейтів ЗСА. Майже половину газу, який замовили американці на 1985-1986 роки, було відмовлено Канадою.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи", англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 4

М.Галун Блох, Денвер	25.00
М.Тимець, Н. Квінси	25.00
І.Ґергель, Новий Ульм	20.00
І.Казанівський, Чикаго	12.00
О.Куси, Ворт	12.00
А.Мазур, Джерзі Сити	12.00
Я.Чернявський, Скакі	12.00
Т.Джус, Вест Айсліп	10.00
П.Кучкуда, Брик Тавн	10.00
Б.Артимишин, Гантінґтон	7.00
А.Головко, Ст. Пол	7.00
Д-р М.Дудра, Крессон	7.00
І.Заплатинський, Ферв'ю Парк	7.00
мґр Л.Мостович, Лексінґтон	7.00
Р.Ратич, Едісон	7.00
С.Череватик, Маямі	7.00
І.Яворський, Бруклин	7.00
О.Бартків, Філядельфія	5.00
І.Бішко, Савона	5.00
А.Данилюк, Дітройт	5.00
В.Іванців, Пасейк	5.00
С.Никорчук, Піттсфілд	5.00
К.Пришляк, Овен Савнд	5.00
М.Фішер Слиш, Кенкакі	5.00
К.Ніщук, Балтимор	3.00
М.Токар, Сиракюз	3.00
М.Бабій, Воррен	2.00
В.Божик, Бирбенк	2.00
А.Бойкович, Піттсбурґ	2.00
А.Буцюк, Манчестер	2.00
Я.Бучма, Квінс Виледж	2.00
В.Вишиваний, Ню Йорк	2.00
З.Ґловяк, Ріґо Парк	2.00
В.Гаєвський, Парма	2.00
Б.Галаган, Ню Йорк	2.00
Б.Дасанівський, Баффало	2.00
П.Дзуль, Ґрос Пойнт Шор	2.00
Д.Дмитриків, Ен Арбор	2.00
А.Долінай, Філядельфія	2.00
М.Дорошенко, Ст. Пітерсбурґ	2.00
О.Іваночко, Бруклин	2.00
С.Йополюк, Рочестер	2.00
Д.Калиновський, Седл Брук	2.00
В.Камінський, Вілмет	2.00
М.Квасюк, Перт Амбой	2.00
Й.Кладко, Саннувейл	2.00
А.Клецор, Н.Бранзвик	2.00
А.Ковалюк, Перт Амбой	2.00
Р.Кодни, Ютика	2.00
Л.Колтунюк, Денвер	2.00
С.Конрад, Філядельфія	2.00
В.Корж, Балтимор	2.00

А.Королик, Говпвелл	2.00
І.Коцур, Ляпір	2.00
А.Крупський, Дітройт	2.00
М.Кудрик Кейс, Трежер Айленд	2.00
Л.Левицька, Блекстон	2.00
Н.Литвинець, Рочестер	2.00
А.Лінник, Ґлен Спей	2.00
І.Локот, Ведерсфілд	2.00
П.Малієвський, Коркоран	2.00
В.Манастирський, Аліквіппа	2.00
І.Марковський, Спіянк	2.00
М.Миколаєнко, Флинт	2.00
В.Миська, Чикаго	2.00
Р.Михалів, Баффало	2.00
Е.Ю.Мороз, Кренбири	2.00
З.Мягкий, Освіґо	2.00
В.Ніщук, Балтимор	2.00
о. Ю.Осадца, Ґлен Спей	2.00
З.Осінчук, Форт Вейн	2.00
д-р Я.Очеретько, Адріян	2.00
В.Павленко, Філядельфія	2.00
С.Попель, Фарґо	2.00
Н.Прегар, Міннеаполіс	2.00
М.Прибильський, Озон Парк	2.00
Е.Прокопович, Калабасас	2.00
Й.Сабатович, Рочестер	2.00
О.Савків, Воррен	2.00
В.Сендзік, Трентон	2.00
І.Сенечко, Анґола	2.00
В.Сердюк, Трентон	2.00
А.Сидорак, Бранзвик	2.00
А.Соколів, Гемтремк	2.00
д-р А.Стрільбицький, Форт Вейн	2.00
В.Табачук, Клірвотер	2.00
С.Таранко, Джамейка	2.00
д-р Р.Топольницький, Вільянсвіллл	2.00
М.Турянський, Честер	2.00
Р.Хариш, Філядельфія	2.00
В.Хлібович, Керол Стрім	2.00
Е.Филипович, Філядельфія	2.00
І.Цибрівський, Луісвілл	2.00
А.Чирко, Бруклин	2.00
Х.Шкудор, Дітройт	2.00
Т.Шмотолоха, Кергонксон	2.00
В.Шостак, Ґлендейл	2.00
Т.Явдас, Вотербири	2.00
Л.Яцків, Ню Йорк	2.00
Г.Ступка, Вортон	1.00

Святкування Січневих роковин у Баффало

Подібно, як у минулих роках, цьогорічне відзначення 65-их роковин державности й 64-их роковин соборности України мало різногранний характер. В п'ятницю, 21-го січня, в канцелярії посадника Баффало відбулося урочисте підписання проклямації Дня Української Державности посадником міста Джеймсом Ґріффином і головою повіту Ірі Едвардом Рутковским при співучасті численної делеґації від української громади і представників американського політичного світу.

Українську делеґацію очолила голова Відділу УККА-Даша Процик. Учасниками делеґації були теж і священики—о. д-р Павло Івахів та о. протоєрей Богдан Сеньцьо. Перший з них виголосив коротку промову на початку церемонії, а другий завершив церемонію молитвою.

Між представниками американського політичного світу були—колишній конґресмен Тадей Дульскі, представник сен. Петрика Мойнігена, представник конґресмена Джека Кемпа, представник конгресмена Ґенрі Новака, представниця члена стейтової асамблеї Деніса Ґорского, українка Доротея Дарійчук, Антоні Массієло—стейтовий сенатор, радні Баффало: Юджін Фейгі, Джеймс Піттф і Ричард Планарскі, словацького походження, голова Відділу плянування і фінансового відділу Баффало. При кінці церемонії Даша Процик склала подяку усім учасникам цієї події.

Того ж самого дня вивішено український національний прапор на будинку Міської Управи.

В неділю в дообідніх годинах по українських церквах були відслужені Св. Літургії в намірені українського народу. В одній із цих Св. Літургій взяла участь українська молодь з прапорами, зорганізована в Пласті і в СУМА та делеґація СУА з прапором.

В пополудневих годинах відбулася в Українському Домі „Дніпро" святочна академія з мистецькою програмою, в часі якої сен. Массієло прочитав резолюцію стейтового сенату в Олбані, ухвалену у зв'язку з 65-ми роковинами державности України. Та сама резолюція була відчитана теж і в канцелярії посадника Баффало під час підписання проклямації.

Місцевий адвокат д-р Андрій Дякун прочитав проклямацію, видану посадником Баффало і головою повіту Ірі.

Доповідь, присвячену січневим роковинам, виголосив о. д-р Павло Івахів.

У мистецькій частині програми були сольові виступи двох учениць Теодосії Депутат: Олесі Войчак і Іванки Гайдук, які відіграли на піяно по два твори, сольоспів Еми Доценко при супроводі Івана Доценка, фортепіянове сольо Івана Доценка, скрипкове сольо Григорія Доценка і виступ жіночого хору „Мрія". Названий хор-це новина на баффалівському терені. Зорганізовано його кілька тижнів тому при Відділі ОЖ ОЧСУ. Хором диригує Наталія Процьків-Бабицька, яка приїжджає із сусідньої Канади, з Сейнт Катаринс. Диригентка за короткий час встигла поставити хор на належному рівні. Хор проспівав три пісні, а при кінці програми український національний гимн, що його підхопила вся публіка. Інші виконавці програми—це вже не дебютанти, а добре відомі на терені Баффало особи.

Єдину деклямацію виконав юнак Мирон Депутат. Продеклямував він вірш О. Олеся „Живи Україно" гарною українською мовою з доброю дикцією. Програма проходила на тлі виконаної по-мистецьки декорації. Автор декорації—мистець Мар'ян Борачок.

Між присутніми, а було їх приблизно три сотні, були: представник Болгарського Національного Фронту Міро Ґерґофф, стейтовий сенатор Антоні Массієло, Доротея Дарійчук—представниця Деніса Ґорского, і Іван Довжицький, українець, представник члена стейтової асамблеї Вілліяма Гойта.

Фраґменти свята були схоплені репортером телевізійної станції—русло 2, і передані згодом на програмі тієї станції.

Січневим роковинам була повністю присвячена програма української радіопередачі Патріярхального Товариства в Баффало, в неділю, 23-го січня. Ця радіопередача почала діяти 26-го грудня 1982 року.

Святкування січневих роковин залишили слід також і в місцевій американській пресі.

Михайло Лоза.

АБСОЛЬВЕНТИ І СТУДЕНТИ УЕВШ ЗБИРАЮТЬ МАТЕРІЯЛИ

Стетен Айленд, Н.Й. (К. Церкевич)—Перебування українців на еміґрації після Другої світової війни було збагатилося кількома високими школами, деякі з них були відновлені, а інші новооновані. До останніх належить Українська Економічна Висока Школа в Мюнхені, Німеччина (1945—1951), в якій працювало 17 професорів, 16 доцентів, 14 лекторів і 8 асистентів. Загалом в ній студіювало 380 осіб, з того 81 склали іспити дипломованих економістів, 19 одержали ступені інженерів, а 6—докторів.

Понад рік часу тому ініціятивна група почала розгортати працю з метою збірки автобіографій, описи осягів у праці, власних становищ, публіцистичну і наукову діяльність колишніх студентів, абсольвентів і викладачів.

Нещодавно видано офсетом 137-сторінковий збірник п. н. „За обріями рідної землі" як ч. І серії споминів. Ціна 6 дол. Збираються матеріяли до ч. 2 на 1983 рік.

Замовляти збірник у : UEVS, 307 N. Overhill Dr., Bloomington, Ind., 47401.

Щедрий вечір на „Михайлівці" у Філядельфії

Початки наших народних звичаїв, міцних елементів нашої культури, слід шукати в дохристиянській добі. У багатьох наших чудових звичаях не важко помітити признак поєднання староукраїнської, дохристиянської і християнської культур. Потвердженням цього є чимало наших свят. Одним із них є Щедрий вечір.

Юля Шашаровська ще малою дівчинкою залюбки прислухалася до бойківських пісень, головним чином до гагілок, колядок, щедрівок. Багато їх зберігає в своїй пам'яті до сьогодні, саме тому вона вирішила вибрати із щедрівок декілька найкращих, зробити з них монтаж і з ними виступити перед більшою авдиторією.

Монтаж вийшов понад її сподівання. До участи в ньому запросила ще дві „щедрівниці"—акторок Лізу Чепель і Марію Лисяк. Коли до цього додамо ще концертову співачку Юлю Шашаровську, легко уявити собі звучання цього вокального терцету.

У вівторок, 18-го січня ц.р. після смачної вечері, що її приготовило Сестрицтво св. Анни при парафії св. архистратига Михаїла, відбулася мистецька програма. Парафіяльна заля була виповнена вщерть.

Щедрівниці в бойківській ноші, вдягнені в кожухи ввійшли у господу дідича, українського землевласника, прохаючи дозволу йому защедрувати. І тут глядач мав змогу пізнати добре виховання сільських дівчат, їхню ввічливість, чемність, почавши від способу звертання до старшої загальношанованої особи, а скінчивши на поклонах (не занизьких і не заскупих)—усе це, хоч бери на фільмову стрічку. Створено прекрасний образ, незабутню сцену. Під час виконування щедрівок для підсилення сценічного ефекту десь удалині ледь-ледь був чутний звук щедрівки, колядки наче б у поблизькому сусідньому селі або в далековіддалених хатах.

Вся трійка акторок у ролях щедрівниць має хист перевтілення; у цьому сценічному образі вони—справжні селянки, а ми добре пригадуємо собі Лізу Чепіль як Офелію чи Одержиму, Марію Лисяк як Жайворонка, а Юлю Шашаровську з ролей у музично-комедійному репертуарі.

Не можемо поминути однієї мізансцени. Господар дому, захоплений щедрівкою, хвалить щедрівниць і дякує за них ; з виразу облич щедрівниць можна відчути не лише задоволення, втіху, але й деяке засоромлення, мовляв, чи, бува, господар їх не перехвалює.

Слід режисерської роботи помітний в інтерпретації тексту, побудові мізансцен і створенні сценічних ситуацій.

Або ще така деталь: господар (який в цьому образі є водночас наратором) розповідає щедрівницям про наші прадавні звичаї на цілому обширі України, щедрівниці не слухають мовчки, а беруть у розповіді жваву участь—з великою цікавістю слідкують, що помітне на їх обличчях, допитуються, дивуються, потакують і захоплюються, тим то ця розповідь, хоча доволі довга , видалася публиці короткою, бо в ній стільки цікавого, що хотілося слухати ще й ще. Секрет цього в режисерській умілості Володимира Шашаровського. На нашу думку, було б добре, щоб цей сценічний образ „Щедрий вечір" вийшов окремою відбиткою, щоб його зберегти, бож у совєтському „раю" вже багато наших народних звичаїв або пропало, або спотворено, або вони вкриті пилом забуття.

Ще довго після спектаклю розентузіязмована публіка не хотіла розпрощатися з мініятюрним ансамблем, а один відомий громадянин обіцяв зареєструвати „Щедрий вечір" на своєму „відеоапараті" й одну копію подарувати для архіву ОМУС.

Ще й досі несеться зі сцени відгомін фраґменту щедрівки „Ой, дай Боже!", співзвучної з нашою дійсністю·

Передай нам (щедрівниці прохають Пречистої),
Передай нам Христа
на королика, бо в наші землі
Короля нема, короля нема.
Та й згоди нема.
Ой, як же і в нас
Королець буде королець буде
Та й згода буде.

І.Дмитрів-Зарудський

Афганістан...

(Продовження зі стор. 2)

йому офіційне запрошення прибути до Москви, на що цей погодився. Він також дав свою згоду і вислав до Афганістану свого спеціяльного представника, заступника генерального секретаря для політичних справ Діяґо Ґордовеза, який по дорозі до Кабулю зустрінувся з речниками пакистанського уряду, на території якого перебуває понад три мільйони афганців, які творять основний людський резервуар для поповнення повстанських частин на території Афганістану. Він також має в пляні відбути довші розмови з представниками Ірану, а може навіть особисто з іранським диктатором і релігійним фанатиком аятоллею Хомейні, який політично, морально й матеріяльно допомагає рухові спротиву, вважаючи боротьбу афганського народу проти закордонної окупації справедливою.

На Захід продістаються інформації про те, що афганська визвольна війна, ведена в першу чергу проти комуно-московських окупаційних військ і місцевих ренеґатів, набирає неприємних для Москви розмірів, і тому нові кремлівські диктатори хотіли б якось „вийти з обличчям" з Афганістану, тим разом при допомозі Пакистану, Індії, Ірану, за посередництвом Об'єднаних Націй, а головно її генерального секретаря Куеяра.

Немає навіть сумніву, що Совєтський Союз у боротьбі проти повстанців і їхніх симпатиків застосовує хемічну і бактеріологічну зброю. Про це згадується навіть в офіційних звідомленнях Пентаґону. На підставі цих же інформацій досі від цієї страшної зброї мало загинути 3,000 осіб в Афганістані, 6,000 в Ляосі і понад 1,000 в Камбоджі. „Це відомий наклеп на Радянський Союз" — каже ТАСС і додає, що теперішня Адміністрація президента Реґена „нерідко афганську проблему намагається пов'язати з характером теперішних відносин з Радянським Союзом. Дехто навіть використовує її для підриву розрядки, для виправдання своїх мілітаристських програм".

Афганська проблема пече Москву до живого і в інтересі ЗСА та західнього світу взагалі є протиставитися всіма засобами імперіялістичним заходам комуно-московської імперії у будь-якій частині світу, підтримуючи рівночасно національно-визвольні змагання афганців і всіх поневолених Москвою народів — політично, пропаґандивно і матеріяльно. Хто знає — чи така корисна політика не змінила б у багатьох відношеннях долі світу без атомової війни. Ця концепція, що її голосить багато політиків і військовиків на Заході, відносно нова і особливо потрібна під теперішню пору.

ЛІБЕРАЛЬНА ПАРТІЯ в нюйоркському стейті, яка дуже часто перерішувала своїми голосами у льокальних виборах, розкололася. Дотеперішній голова партії Доналд Гаррінгтон не отримав достатньої кількости голосів і головою обрано дотеперішнього заступника голови Реймонда Гардінґа. Це, кажуть політичні спостерігачі, ще більше поглибило кризу в середині партії. Гаррінґтон, не просячи навіть голосу у президії, викрикнув: „Рей, ти ще не є повним диктатором". Посередником у спорах погодився бути теперішній губернатор стейту Маріо Квомо, який отримав велику підтримку від Ліберальної партії у виборах минулого листопада.

До уваги батькам і дитячим садкам

Немає найменшого сумніву в тому, що наші говорення і писання про виховання наших наймолодших поколінь в українському дусі аж ніяк не йде в парі з загальним зусиллям і жертвенністю на цьому полі. Навіть і тоді, коли передові виховники в наших громадських організаціях самопожертвенно вкладають велику працю і віддають свої таланти для випродукування необхідної виховної літератури, ми не використовуємо їх ініціятиви і проходимо повз їхні зусилля байдужі й невдячні. На цьому терплять покоління нашого доросту, а українська діяспора неодмінно понесе поважні втрати у своєму людському потенціялі.

Конкретно маю на думці один майже призабутий звукозапис на тасьмі і на платівці, що був фінансований і награний з ініціятиви 82-го Відділу Союзу Українок у Ню Йорку. Цей звукозапис можна б схарактеризувати як пляново пережитий день дитини в віці 3-ох до 6-ти років. Він подуманий як виховний посібник для передшкілля й домашнього виховання з метою защеплення молодому поколінню знання української літературної мови і засвоєння повсякденного порядку в житті дитини як засобу в плеканні позитивного характеру. Крім цих моментів, звукозапис відзначається поважним мистецьким рівнем, як у тематиці, так і формою.

Вже сам список співробітників цього запису, які добре відомі нашій громадськості з мистецько-письменницької творчости і з громадсько-організаційної праці, дає ґарантії широкій споживацькій публіці про якість продукту. Монтаж належить Лесі Храпливій, фортепіяновий супровід — Евгенія Курилович-Чапельська. Вокальні виконавці: Л.Храплива, Діма, Ізабела Фоменко, Я.Клим. Літературне оформлення окремих фраґментів з-під пера всім нам відомих і письменниць: Діма, Р.Завадович, І.Савицька, Л.Храплива, К.Перелісна, І.Багряний, Д.Островський, М.Підгірянка, М. Петрова, Н.Бурик, В.Дубина, П.Воренько. Композитори: В.Барвінський, І.Недільський, М.Лисенко, М Фоменко, Я.Ласовський.

Дитячий ансамбль готувала Галина Мирошниченко. Молодечі солісти: О. Ґенза, Л.Городиська, Л. Семущак, А.Кобаса, Б.Прятка, Р.Титла, Дз.Кобаса, В.Яремчук — скрипка.

Титулярна сторінка обгортки роботи Н. Мудрик-Мриц.

Цей звукозапис — на платівці чи тасьмі — повинен зайняти одне з перших місць на списках дарунків з нагоди родинних свят, як, наприклад, уродини, іменини, Різдвяні свята і т.п.

Ціна платівки 7 дол., тасьми 7 дол. Замовляти можна у Іванни Клим, адреса: 23-81 23 Стріт, Асторія, Н.Й. 11105; телефон (212) 726-0654, або в будь-якій українській книгарні в Ню Йорку.

Автор цих рядків гаряче поручає цей виховний монтаж накладом 82-го Відділу Союзу Українок в Ню Йорку всім, у кого підростаючі діти, і дитячим садкам.

П.Балей

Артист творить...

(Продовження зі стор. 1)

Ще один зразок праці В. Івасютина.

Мішель Метрінко, української роду, зробивши на її замовлення вітраж для її батьків. Згодом М. Метрінко, що була захоплена його працею, порекомендувала його Кабріні коледжові в Реднорі, Па. Для них він виконав величезне вікно. В „Кабріні коледж коммент" взимку 1982 року поміщено коментар, в якому згадано виконавця вітражу, проєкт якого зробила сестра Селісія, яка висловилася коротко : Він — справжній мистець". В коментарі, до речі, підкреслено українське походження Івасютина. Цей вітраж був даром М. Метрінко для коледжу.

Володимир Івасютин проєктував рисував і виконував замовлення для фірм у різних країнах — Пуерто Ріко, Венесуеля, Домініканська Республіка, Ізраїль, а навіть Борнео, Азія. Саме нещодавно він закінчив проєкт для церкви в Каракасі, Венесуеля.

В українському світі він закінчив у минулому році вітражі для української католицької церкви св. Володимира в Ютиці, Н. Й., української церкви у Виллимантику, Конн., і для баптистської церкви св. Івана в Трентоні, Н.Дж. За проєктом мистця Петра Холодного, молодшого, Івасютин зробив вітражі для церкви св. Юра в Ню Йорку, шість з яких розміром 10 на 40 стіп.

Праця над вітражами, розповів він, вимагає великої концентрації, прецизности і, очевидно, великого досвіду, а його у Івасютина не бракує. Почав він навчатися цього мистецтва ще після Другої світової війни в Дюссельдорфі, Західня Німеччина, і робив вітражі, до 1951 року, коли разом зі своєю дружиною Марією виїхав до ЗСА, де поселився спочатку у Чикаґо, Ілл. Там він працював у німецькій фірмі, виконуючи вітражі переважно для церков. Там же був він, до речі, шість років секретарем, а два роки головою 106-го Відділу УНС. Після переїзду до Пенсильванії, він поселився у Ню Кенсинґтоні, недалеко Пітсбурґу, і працював у фірмі свого приятеля Ярослава Баранського (вже покійного), а рік пізніше переїхав з ним до Йонкерсу, Н.Й., де Баранський відкрив свою фірму.

Згодом В. Івасютин вирішив спробувати щастя і в 1964 році у Ню Йорку заснував свою власну студію „Антон Лоб". Початки були тяжкі, головним чином тому, що тяжко було знайти досвідчених помічників. Згодом знайшов двох, навчав їх шість років, а на початку 1979 року, мавши в той час уже дві робітні, віддав їм одну — „Антон Лоб Глесс Ко.", а собі залишив другу, назваваши її „Студія европейського кольорового скла". Це з цієї студії і висилав він всі замовлення у різні місцевості ЗСА та в різні країни.

Тепер студія В. Івасютина „Европейського кольорового скла" міститься в Йонкерсі, Н.Й. при 411 Савт Бродвей. Там мистець виконує різного роду замовлення, а крім того по суботах навчає бажаючих мистецтву вітражів у своїй майстерні. „На жаль, — сказав він, — це мистецтво непопулярне серед українців, а шкода, бо для примінення українських мотивів вітражі дають необмежені можливості, як для прадавніх, так і сучасних взорів".

Мистець розповів, що найтруднішою була праця над ширмою для одного помешкання на П'ятій авеню в Ню Йорку, одна частина якої складалася із тисячів частинок кольорового скла. Проте він вдоволений, що обрав собі цей фах. „Я не так хочу доробитися, як виконати вітражі так, щоб красою їх милувалися люди, — сказав він. — Твори мої, напевно, переживуть мене, а задоволення величезне маю, що і я зробив вклад у мистецтво, а особливо — до храмів Божих". Довгі години праці нагороджуються сатисфакцією за виконаний по-мистецькому твір. „Своєю працею я горджуся і стараюся виконувати кожну з них, від найменшої до найбільшої, досконало, згідно зі своїм сумлінням і вмілостями". Переглянувши альбом з кольоровими фотографіями різноманітних вітражів В. Івасютина, зовсім не дивно, що свій коментар про нього в вестчестерському часописі „Лайфстайлс" кореспондент Кармель Марчіонні озаголовила „Артист творить музику на склі".

ШВАЙЦАРСЬКА ПОЛІЦІЯ повідомила, що в неділю, 30-го січня, невідомі терористи висадили в повітря атомову електростанцію недалеко Базеля, Швайцарія, яка постачала електроенерґію до Франції та Західньої Німеччини. Жертв не було.

ПОДЯКА

Всім, що допомогли нам перенести найтяжчі хвилини нашого життя та з гідністю відпровадили на місце спочинку нашого Незабутнього

МУЖА, БАТЬКА, ДІДЯ І БРАТА

бл. п.

ЛЕОНТІЯ (ЛЬОНЯ) КРУШЕЛЬНИЦЬКОГО

який відійшов від нас 22-го березня 1982 року, наше найщиріше спасибі.

Наша глибока вдячність Високопреподобному о. протоігуменові П. Пащакові ЧСВВ за відправу Похоронної Служби Божої і глибоко змістовну та зворушливу проповідь, пароховi церкви св. Юра о. С. Шевчукові, ЧСВВ за переведення Панахид, похоронів та заключне слово під час поминок, о. митрофорному протоієреєві В. Базилевському за участь у Панахиді та о. крилошанинові Я. Шустові за участь у похоронній Службі Божій.

Дякуємо Високопреподобним отцям: д-рові М. Ваврикові, ЧСВВ, крилошанинові Л. Мудрому, Е. Гарабачеві (Англія), І. Сембратові, ЧСВВ, та Л. Ґолдові, ЧСВВ за Служби Божі, молитви за душу Покійного та вислови співчуття.

Наша щира вдячність п. Андрієві Добрянському за дириґування, Членам хору „Думка" та стороннім співакам за звеличання похоронних відправ співом та відпровадження свого бувшого дириґента на український православний цвинтар ім. св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., а панам: І. Раковському (голові хору „Думка"), адв. Р. Гуглевичеві, інж. Е. Мацакові (голові хору ім. Митр. А. Шептицького) та дир. І. Хоминові (від колишніх співаків хору Д. Котка) за зворушливі прощальні слова під час Панахиди.

Родині, Знайомим, Товариствам, які вшанували Покійного Льоня квітами та Всім, що зложили й досі складають жертви на Служби Божі, щоби не уставали молитви за Його душу, наша глибока вдячність.

Дякуємо Всім, що своїми жертвами на релігійні, мистецькі, виховні, наукові та громадські цілі сплели нев'янучий вінок на вічну пам'ять Покійному.

Наша щира подяка ред. Р. Ільницькому за переведення поминок, а за теплі спомини про Льоня пані О. Луцькій та проф. Р. Левицькому.

За зворушливі дописи в пресі дякуємо п. І. Савицькій, ред. О. Гайському-Новицькому (post humous), інж. М. Галіву та мґр. В. Захарчукові.

Глибоко зворушив нас відгомін з усіх частин нашого поселення, телефонами та листами, які висловлюють співзвучність з нашим болем за втратою людини, яка давала їм стільки мистецького наснаження виконанням хорових пісень на рідних землях та на еміґрації.

Немає слів подяки тим Членам Родини та Знайомим, які допомогли в улаштуванні похоронів та від самого початку давали мені духову підтримку й досі стараються розвіяти мою самотність.

Ще раз Усім щире спасибі.

ЛІДІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА з РОДИНОЮ

У ЧОТИРНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої МАМИ

бл. п.

МАРІЇ з БАЧИНСЬКИХ ХАРКІВ

вдові по поручникові УНР, мистцеві і професорові українських семінарій і гімназій буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 6-го лютого 1983 р., о год. 10:30 ранку в церкві св. Священомученика Йосафата в Трентоні, Н. Дж.

Просимо згадати Покійну в цей день у своїх молитвах.

Син — АЛЕКСАНДЕР з дружиною ЕВГЕНІЄЮ і Родиною

Центральна Управа і 10-ий Відділ Організації Державного Відродження України (ОДВУ)

з глибоким жалем повідомляють Українську Громаду в ЗСА, що 11-го січня ц. р. відійшов у Вічність на 80-му році життя

св. п.

проф. СТЕПАН СТЕЦИК

бувший член УВО, ОУН і ОДВУ, довголітній член ЦУ ОДВУ, голова 10-го Відділу ОДВУ у Ню Йорку і член Шкільної Ради.

•

Родині Покійного складають глибокосердечні співчуття Члени ОУН, ОДВУ і УНРуху.

Похований в Українському Пантеоні, Бавнд Бруку, Н. Дж. 15-го січня 1983 року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЦУ і 10-ий ВІДДІЛ ОДВУ

Фінал життя великої людини

У понеділок, 17-го січня ц. р. дістали ми трагічну вістку, що в неділю 16-го січня 1983 року в Чикаґо несподівано відійшов у вічність на 89-му році життя генерал Українських Армій св. п. Константин Мандзенко.

Всі похоронні відправи відбулися у православнім соборі св. Володимра в Чикаґо, а кінцева фаза відбулася на цвинтарі Форест Говм в Милвокі, Виск., 20-го січня, де спочивають його дві попередні подруги життя, Марія і Анна.

Днина випала погідна, але віяв холодний зимовий вітер від озера Мишиґен. Час похорону був заповіджений на 12:45 по полудні, але ми прибули дещо скоріше. Зайшли до бюра цвинтарної управи, де вже була родина Покійного. Я склав співчуття вдові Богданні Мандзенко, прибраному синові д-рові Софронові Недільському, його дружині і дальшій родині від себе і дружини та товариств, які репрезентую, а саме: „Самопомочі", „Провидіння" і 46-го Відділу ООЧСУ.

З незначним спізненням з'явився о. Марко Тодорович, парох православної сербської церкви св. Миколая в Милвокі, який з доброти свого серця обслуговує також і нашу українську православну парафію св. Покрови при вул. Скат.

Валка з 15 авт вирушила вглиб цвинтаря до свіжої могили. Отець Марко чудесним басом, в товаристві двох католицьких отців, о. монс. Ярослава Свищука з Чикаґо й о. крилошанина Івана Олексюка з Милвокі, відправив панахиду, а відповідав йому невеликий хор під проводом Раїси Кінаш. Понеслося останнє „Вічная пам'ять".

Опісля о. Марко склав своє співчуття дружині і родині Покійного та попращав від себе великого українця, завзятого борця за волю України, і висловив переконання, що хоч не судилося генералові повернутися у вільну Україну, але його нащадки не забудуть про нього і в признанні за його повне боротьби і посвяти життя колись таки привезуть його кості у велику вільну Україну, яку він так любив, а тим часом спочиватиме у цій вільній землі.

Другим з черги прощав Покійного Богдан Завадівський від Осередку СУМА ім. Ярослава Мудрого в Милвокі, основником і першим головою якого був саме Спочилий, заложивши при Осередку також драматичну секцію, яка пізніше відокремилась від Осередку і діяла під його проводом аж до виїзду генерала до Чикаґо в кінці 1960-их років. Він був основником Відділу УККА, Самопомочі, Кредитівки в Милвокі, Вис. Це був правдивий соборник і ніколи не піддержував непорозумінь, які могли б довести до розбиття громади. Він посвятив своє життя для визволення України з московського ярма і був вірний тій постанові до кінця.

Потім промовив д-р Олександер Цибрівський, який коротко представив життя і працю св. п. генерала. Він народився в 1894 році на Поділлі. Молодим був покликаний до служби в царській армії і служив в лейбґвардійським полку в Катеринославі. В 1917 році під час революції він зорганізував в тім полку український батальон і як заступник командира батальону брав участь в українських військових з'їздах, а в 1918 році поспішив зі своїм відділом до Києва на поміч Центральній Раді. Там він був приділений до Запорізького Корпусу, а потім був командиром окремого куреня при Ставці Головного Отамана Симона Петлюри.

З Армією УНР промандрував всю Україну, бився на всіх фронтах, чотири рази був поранений, здобув шість військових відзнак, крім Залізного Хреста Заслуги. По війні опинився в польських таборах полонених, де заснував драматичний гурток. По виході з полону здобув високу освіту в Варшавському університеті в геодезійнім відділі, де дістав диплом мірника. В 1945 році був першим командиром першого парашутного відділу Української Національної Армії в ранзі полковника, а кілька років тому був піднесений до ранги генерал-поручника.

В таборах у Німеччині і опісля на поселеннях в Милвокі був дуже діяльним і відданим патріотом. Не спочивав він в Чикаґо, а працював в Українському Музеї і в Клюбі Сеньйорів.

Останнім промовцем був о. крилошанин Іван Олексюк. Він склав співчуття Богданні Мандзенко, панству Недільським і дальшій родині, та поручив їх всіх Божій опіці. Потім він згадав, що з групи п'ятьох комбатантів з наших Визвольних Змагань, які колись жили в Милвокі нині ховаємо останнього. Ми доцінюємо їх чин жертви крови і труду для України. Вони були добрим прикладом для нашої молоді і нас самих, а сьогодні вони вже є для нас героями, якими можемо похвалитись не тільки перед своїми, але і перед чужими. Покійний був працьовитий для України до кінця, безкорисливий, простолінійний і справжній патріот.

Холодний вітер таки добре вже нам дошкуляв, але я ще попросив співаків заспівати покійному українському воякові пісню „Видиш, брате мій". І ось понеслась ця мелодійна пісня в простори і наповнила наші серця жалем і тугою. Стерлись крила генерала і довелось спочити на чужині.

Микола Яремко

Шукають розв'язки...

(Продовження зі стор. 1)

нізувати вибори в Південнозахідній Африці, які приведуть до незалежності.

Метою теперішніх переговорів є перевірити чи недовір'я між цими двома країнами може бути подолане настільки, щоб дозволити приступити до обговорення важливіших загальніших проблем.

Міністер Бота представив положення у короткій формі: „Ми не довіряємо вам", — каже Південна Африка. „Ми від щирого серця є вам взаємні", — відповідає Анголя.

Конкурс на наукові історичні твори Фонду ім. Лесі і Петра Ковалевих

Діловий Комітет Союзу Українок Америки для конкурсу на наукові історичні твори Фонду ім Лесі і Петра Ковалевих проголошує наступний конкурс на науковий історичний твір з реченцем надсилання творів до 31-го грудня 1984 року.

Згідно з бажанням Фундаторів твір повинен мати позитивне державницьке насвітлення, при чому тему можна зачерпнути з будь-якого відтинку української історії.

Твір повинен мати найменше 100 сторінок машинопису. Присилати можна теж друковані твори українською або англійською мовами.

Склад жюрі і висота нагород будуть подані згодом. Твори присилати на адресу:
Ukrainian National Women's League of Amer i ca, 108 Second Ave, New York, N.Y. 10003

Прихильність автора неукраїнської національности

Чи могли б ми уявити собі, що жид, професор університету в Тель-Авіві, Ізраїль, присвятить час на дослідження сучасної історії України, ґрунтовно перестудіює її і опублікує свою студію, яка, наприклад, трактує історію Центральної Ради УНР в позитивному світлі?

В найновішому числі квартального гарвардського журналу „Гарвардські Українські Студії" (том УІ, ч.І) поміщено статтю проф. М. Мінца з Тель-авівського університету під наголовком „Секретаріят міжнаціональних справ Українського Генерального Секретаріяту (1917—1918)". Стаття обширна, цитує багато цікавих джерел: тодішню пресу („Києвськая Мысль", „Народна Воля", „Робітнича Газета", „Der yidisher proletarier"), важливі монографії (П. Христюка „Замітки і матеріяли до історії революції 1917—20", 4 томи друковані у Відні в 1921—22 роках, Д. Дорошенка „Історія України, 1917—22", М.Сілберфарба „Das yidishe ministerium und dieyidishe avtonomie in Ukraine", друковано в Києві 1918 року) та архівні матеріяли з архівів Черіковера, французького міністерства закордонних справ в Парижі. Зміст також цікавий— розглядає історічні та політичні фактори, що крились за діяльністю Секретаріяту Міжнаціональних Справ. Розглянено динаміку етнічних груп на території ще молодої Української Народної Республіки (головно поляків, росіян, жидів) та проаналізовано їхні відносини з російським урядом в Петрограді.

Стаття проф. Мінца—це відсвіжуюча аналіза подій 1917—18 років, які часто оббріхані туманом антиукраїнської пропаґанди, що її ширять апологети кремлівської влади. Принаймні такі грубі фальсифікації історії як, наприклад, цього року видана по-російському книжка „Велика жовтнева соціялістична революція і побіда радянської власті на Україні: жовтень 1917—лютий 1918 р." (Київ, вид. Політіздат, 958 стр.) не витримають критики, коли на Заході будуть поширені наукові трактати як матеріял, що появляється в гарвардському журналі, особливо авторів неукраїнської національности.

Р.П.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕЛЛА СТЕЛЬМАХ, член УНС Відд. 347 Т-ва „Запорозька Січ" в Міллвіллі, Н.Дж., померла 13-го вересня 1982 року на 61-му році життя. Нар. в Гартфорді, Конн., членом УНС стала в 1959 році. Залишила в смутку мужа Андрія, та двох синів, Вейна і Михайла. Похорон відбувся 16-го вересня 1982 року на цвинтарі при Українській православній церкві свв. Петра і Павла в Міллвіллі, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Дарія Цапар, секр.

МИХАЙЛО ДАЦКОВСЬКИЙ член УНС Відд. 58-го в Ютиці, Н.Й., помер 1-го листопада 1982 року на 88-му році життя. Нар. 4-го листопада 1894 року в Україні, повіт Збараж, село Киданці. Членом УНС став 1924 року. Залишив у смутку дочку Катерину Ленард, сина Івана, 9 внуків і двох правнуків. Похорон відбувся 4-го листопада 1982 року на цвинтарі Української православної церкви свв. Петра і Павла в Ютиці, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Ковалевська, секр.

ҐЕЛЕН ФАРІОН, член УНС Відд. 406 Т-ва „Конкорд" в Олифанті, Па., померла 17-го листопада 1982 року на 65-му році життя. Народилася в Ню Джерзі, а членом УНС стала 1933 року. Залишила в смутку мужа Івана, сина Івана Михайла і дочку Катерину Діяну. Похорон відбувся 20 листопада 1982 року, на цвинтарі „Нашенел Меморіял Ґарденс" в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!
Микола Мартинюк, секр.

ЛУКА НАМАКА, член УНС Відд. 52-го ім Т.Шевченка в Голійок, Масс., помер 21-го листопада 1982 року на 95-му році життя. Нар. 1887 року в селі Вікно, Скалат, Україна. Членом УНС став 1925 року. Залишив у смутку дві племінниці, Ірену Шеффер і Арлін Баронас, трьох племінників, Йосипа Затирку, Симона Затирку і Олексу Метельського. Похорон відбувся на цвинтарі св. Бриґіди в Гедлі, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Пилипець, секр.

ЕВГЕН КОВАЛИК, член УНС Відд. 94-го ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 2-го грудня 1982 року на 73-му році життя. Нар. 1909 року в Стрию, Зах. Україна. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку дружину Ліну, ближчу і дальшу родину в Америці й Европі.

Похорон відбувся 9-го грудня 1982 року на цвинтарі „Кальварії" в Ст. Пол. Минн.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ЛЕОНАРД ШУМЕЙКО, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 2-го грудня 1982 року на 46 році життя. Народився 10-го листопада 1936 року в Україні. Членом УНС став в 1968 році. Залишив у смутку дружину Христину, дві дочки Віру і Таню і сина Павла. Похорон відбувся 6-го грудня 1982 року на „Евергрін Семетері" в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

ЯРОСЛАВ ІВАНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 270-го Б-ва св. Івана Хрестителя в Джерзі Сити, Н.Дж., помер на 60-му році життя. Нар. 2-го серпня 1922 року в Україні. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Михайла з дружиною і дочку Марійку, та внука. Похорон відбувся 5-го грудня 1982 року на цвинатарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Степан Островський, секр.

СТЕПАН СЕРЕДИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 337-го ім. Івана Франка в Балтиморі, Мд., помер 4-го грудня 1982 року на 73 році життя. Нар. в селі Вишнівчик, пов. Підгайці, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну, доньку Олю з мужем Стефаном Чорним, сина Ігоря з дружиною Марійкою, братову Марію, кузинку Анну Стельмах з мужем Остапом і родиною та родину в Україні. Похорон відбувся 30-го грудня 1982 року на цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!
Емануїл Притула, секр.

МИХАЙЛО ПАНТЕЛЕМОН, член УНС Відд. 108-го ім. св. Духа в Лейквуді, Огайо, помер 6-го грудня 1982 року на 65-му році життя. Нар. 18-го вересня 1917 року в Мадярщині. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку дружину Беттi-Ен, доньку Марію Вілліс та синів Давида і Джеймса. Похорон відбувся 9-го грудня 1982 року на цвинтарі Риверсайд в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

АННА БОДНАР, член УНС Відд. 238-го ім. Євгена Коновальця у Бостоні, Масс., померла 6-го грудня 1982 року на 91-му році життя. Нар. 10-го листопада 1891 року в Україні. Членом УНС стала 1926 року. Залишила в смутку доньок Олену і Ольгу і 6-ох внуків. Похорон відбувся 9-го грудня 1982 року на цвинтарі „Мавнт Говп" в Бостоні, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Ремик, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 6-го ЛЮТОГО 1983 р.

Кемден, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Патріярха Йосифа Сліпого 231 Відд. в резиденції В. Пастушка при 920 Веселе Авеню, СВАРДСМОР, ПА., О год. 2-ій по пол. На порядку нарад: відкриття, відчитання протоколу з минулих річних зборів, звіти членів Управи і К. Комісії, дискусія над звітами, вибір нової Управи, закриття нарад. — В. Пастушок, гол., П. Пітнер, секр., інж. М. Ромах, гол. К. Комісії.